

Krausz István

Égbetörő fák
versek

KRAUSZ ISTVÁN: *Égbetörő fák*

KRAUSZ ISTVÁN
ÉGBETÖRŐ FÁK
Versek

Szerző: Krausz István

Szerkesztette és lektorálta: Kulimár János

A borítót tervezte és fotózta: Cselényi Zoltán

Tipográfia: Tatár Róbert

Kiadó: Kulimár János

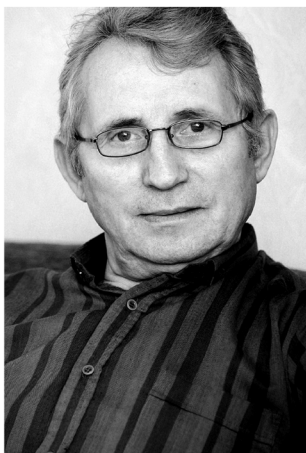
Magánkiadás.

„Beszéded-bűvölő, csodás zengedezés,
hívó szerelmes szóval szólsz nekem,
látom megújuló arcod ősi és
örök szépség jegével ékesen.”

Iszahakjan: Hazánkhoz
(Kálnoky László fordítása)

Dunaújváros • 2010

ISBN 978-963-89131-0-4

Baracson született 1940-ben egy földműves család utolsó gyermeként. Ötéves volt, mikor édesapját elvesztette. Anyjának négy félár-váráról kellett gondoskodni a nehéz nélkülözések korszakában. A nyolc osztály elvégzése után továbbtanulásra már nem volt lehetősége. Később szívós kitartással a szakmája mellett még egy érettségire is futotta erejéből.

A lakatos szakmában negyvennégy évet dolgozott, nyugdíjazása óta a hétvégi kertjében szorgoskodik nagy szeretettel. Hozzá erőt a család, és a költészet imádata ad. Már két verseskötete megjelent, ez a harmadik. A közeljövőben várható a már összeállított prózái (novellák és kisregények) kiadása is.

Nyolc antológiában jelentek meg versei. Tagja a dunaiújvárosi Versbarátok Körének, az AKIOSZ-nak, a Váci Mihály Irodalmi Körnek és a Miskolci Irodalmi Rádiónak. Versei olvashatók a Nyírségi Gondolatban, a csongrádi Föveny című folyóiratban, a törökszentmiklósi Szárnyaló Képzletben és a pécsi Új Hangban is.

A BÁRÁNYOK HALHATNAK

Az Isten tétlen, hogyha létezik,
Mikor a csorda fázik, éhezik!
Kevés a fű, a megnyírt birka sok,
És lesben állnak kapzsi farkasok.
Érzik, hol kell csapdát állítani,
Melyik juhok kell vérbe fojtani!

Nem is béget, mert nincsen semmije.
Könnyen megy el, ha el kell mennie.
De a gyapjasa, – te szentséges ég!
A távozása lenne veszteség!

A főszabály ma ismét működött.
Nem győzhetett a jó a rossz fölött.
Bezárt karámban nem legelhetett,
Elkőborolt, és rá is fizetett!

A BETEGES IVÓ

Sikolt a fagy, csúszik a hangulat
A dermedt kocsmá zord kövén.
Elgémberedett, roncs urak
Tapogatnak a fal tövén.

Betér ő is egy meleg szóra,
Lelkében ott ketyeg az óra,
Hogy mulassa az időt.
Csak a halál az ellensége,
Már alkohol is kár beléje,

Az is gyötri a tüdőt.
Begombolja a bánatát
Amíg a borát elfogyasztja.
De aztán indul is tovább,
Ki az ibolyántúli placra.

A DALNOK

Te drága tamburás barátom!
Zenédre táncot jár a lelkem,
Naponta kell elénekelnem!
Velük szítom hunyó zsarátom.

Sorsunk folyását benne látom.
Sugárutad vezet a fénybe,
Kiút a lankadó reménybe!
Hiszem, hogy egyszer megtalálom.

Minden sorában ott az élet.
De a halál is sarkon áll,
Minden gonoszra rátalál!

Vigyázzon az, aki galád!
Prédává tenni a hazát
Se retteg, ha nagyot ígérnek.

A GONOSZ

Sátán kezében a pokol kulcsa.
Nem meglepő, bár igencsak furcsa,
Hogy rábízták a főkapu kulcsát:
Hallottam róla egy nagyon furcsát.

Valamikor angyal volt ő is,
De kiűzték a mennyekből is,
Mert szembeszállt a fővezérrel
Ezelőtt jó pár ezer évvel.

Azóta rosszban sántikál,
Cipő helyett patában jár.
És hipp-hopp, máris ott terem
Ahol elhal az érzelem.

Ledőlnek a falak előtte,
Kihalnak az utak utána,

A REND LELKE

Ma békesség van mindenen,
Mit égiek ezer szeme belát.
De kell is, hogy ez így legyen,
Összefogni a nagy harmóniát.

Azúrkék, póre ég alatt
A csendre ültek rá az angyalok,
Hogy kiosszák a díjakat
Érdem szerint, ki és miért kapott.

Nagy volt a tét! A főhelyen
Foglalhat majd egy párnás széket el,
Kit átsegít a küzdelem,
S a túlvilágra méltán juthat el.

Mázsás, tehernyi gond alatt
Sok aspiráns ma még nem élte át,
Mit rejteget a gondolat,
Amely kacéran ássa bánatát.

Kit érdekelne bármi más!
A múlt, amely olyan nagyon nehéz,
Ha súlytalan, kimért csapás
Után az ember bátran hátranéz?

Kiválasztott ma Jóska volt.
Megérdemelve trónusra került.
Egy párnásszékért lent hagyott
Csapot-papot, és az összes mütyüirt.

Csak az utolsó sóhaját
Vitte magával, mint a lobogót,
Hogy áhítattal adja át
Az illetményt, a nagy útravalót.

Lehet panasza jogtalan,
De megbocsátják lenti bűneit.
Mégsem volt élte hasztalan,
Hisz hátrahagyta nagy keserveit.

Találnak-e Juszticiát,
Ki egyenlő arányban osztja szét
A véres elemózsziát?
Az emberiség átkos szégyenét!

A SIKÁTOR FIA

Reklámszatyorral a kezében
Ödöng a sikátor fia.
Zakója rikít, s a szemében
Nem bánat fénylik, csak pia.

Miért is lenne gondja búra?
Nem esküdött ő háborúra,
Őt is a haza látja el!
Akad kenyér a népszatyorba,
Keményebb, mint a szikla orma,
De túlélésre megfelel.

Adjon hálát a magas égnek,
Vagy testre szabott ösztönének,
Mert koldulnia mégse kell!

Az életerő, ami látszik,
Hiszen az orrán bor virágozik!
Nehogy azt panaszolja el,
Hogy üres kondérból merített!
Meg társadalmunk is segített

A TÁNC

Ha táncra kél a nyugtalan tömeg,
Zene se kell, a talp alá való!
Természete titáni dallamán
Csendül majd föl a bőszt muzsikaszó!

A húrja pattanásig megfeszül,
Idegszálába kapkod a vonó,
Belőle árad minden dallama,
Új emberből egy régi hallgató!

Új táncra kél, ma táncba libben át,
Megállás nélkül járja roskatag.
Utolsó táncra gyűjt energiát,

S csak járja, járja egyre hallgatag,
És sír belőle, sír a fájdalom,
Mert újabb táncra nem lesz alkalom!

A TÉL

Hozzánk jól bekuporodott a tél,
Ránk vicsorította vásott fogát.
Rettegve attól, hogy majd elvetél,
Minden kis zugba berágta magát.

Barátságtalan, vad természetével
Mégis volt benne némi emberi,
Átcsörömpölve három hókével
Legjellemzőbb volt a decemberi.

De ahogy érkezett, el is szaladt.
Szép márciusnak megadta magát,
Egy árva hírmondója sem maradt,
Vitte batyujában hetét-havát.

A TERMÉSZET FINTORA

Levetköztek a fák,
Szorongva mutogatják ledér testüket,
Megőszült a világ.
A patak és az erdő sohaja süket
Füleikkel incseleg,
Míntha sírnának elmúlt, régi kép után,
Mert sehol nincsenek
Életimádó, zöld köntösök a fán.
Amíg az emberek
Meleg subában várják a rút fagyokat,
Szegény nincstelének
Pucéran alusszák át téli álmukat.

AKÁR LEVÉL

Este lett a kistanyán,
Szél se kél a néma fán.
Ezer levél, ezer virág
Letűnt a régi, szép világ!

Fénye már enyészeté
Már nem int ezerfelé.
Akár levél, akár virág
Elmúlt, miként az ifjúság.

ÁBRÁND ÉS KÉPZELET

Hiú ábránd, vagy csalfa képzelet,
Hogy nincs erő a természet felett!
Amit alkotott ezredeken át,
Ma percenként születnek nagy csodák!

Sokuk zsebében lebzsel a forint,
Az éhes száj csak várja, mikor int!
Nem kell a vér, se verejték, se könny,
Elég csupán a végtelen közöny.
Minden mi érték, az ölébe hull
Bizonyosságként, hogy ki itt az úr
Hatalma van, mert oda született
Ahol burjánzik rang és képzelet
A jók fölött, mert ők a gyengeség,
A gyötrelmekre szánt, bús sópredék!
Csak áltatás: - „Egy nemzet, Egy család!”,
Hol szépen körbeülük asztalát
És jó testvéri szokások szerint
Nagy porciót kap egy evésre mind!

Nem jár ebéd annak, ki nem figyel,
Mít, hol, mikor, és mennyit habzsol el!
Éhen marad, ki másokon segít,
A jó modor már azért is fenyít!
Ha nem ígérgetett hetet-havat,
Annak se jár a betevő falat!
Mert eme család bázisa kemény
Talajra épült hős letétemény.
A múltból szívta roppant erejét,
Dehogy hagyná, hogy elvegyék helyét!
„ Amíg csak élünk, addig harcolunk,
Voltunk a múlt és jelen is vagyunk!”
Jövőre újra erősek leszünk,
Csak bízson bennünk áldott nemzetünk!

AKARAT

Ha egy parányi fény dereng,
Az ember kissé elmereng.
Mi készíti, milyen erő?
Mitől lesz olyan vakmerő,
Hogy versre szánja rá magát,
Kikerülve az iskolát,
Ahol a műfajt érelik?
Okosan fölépítgetik
Alapjára a főfalat
Rakják, amelyre ácsolat,
Jó tetőszerkezet kerül.
Az épületben legbelül,
Már lélek és szív tette vár.
Ablakából a fény sugár
Szerényen árad szerte szét,
Beszöve ritmikát, zenét.
Világgá szórja dallamát,
Hegyeken, tengereken át.
Ha örömet szerez vele,
Szébb lesz tőle az élete.

ÁLOMVILÁG

Ha rádőlök a kopott kanapémra
– ebéd után jó egy kis pihenő –
És betakar a bájos álomszféra,
Azt már nem érzem, mikor jön elő.

Szívemre teszem súlyos bibliám,
Az irodalom legszebb verseit,
Oly intenzíven tudnak hatni rám,
Hogy álomba ringat és átsegít

Az óriások felszentelt kertjébe,
Ahol a lelkem szabadon lebeg,
S a birodalmuk örökös csendjébe’
Körülöveznek lírafellegek.

Ott elmélázok egy-egy hűs során,
Szíriuszok és zeffírek fölött,
És túl a Föld göröngyös út-porán
Már ott járok a csillagok között.

Találkoztam velük már valahol
Dallamaik fülemben csengenek,
Fejembe száll, mint tömény alkohol
És mámor-ittasan felébredek.

ANAKREÓNI DAL

Elérkezett az óra
Az esti randevúra.
Ha jössz a kék ruhádba,
Erényedet vigyázva,
Letérdelek elébed,
Csókot remélve, tőled.
S ha összedől felőled
A józanság világa,
Majd két karomba zárva
Értünk a mennyországba.
Ölembe tartva téged.
Édes tündérmeséket
Mesélek majd tenéked.
S ha izzik már a véred,
Avarra hullva lágyan
A hosszú éjszakában,
A messzi csillagokban,
Ahol a Nap kilobban
Szerelmünket megáldva.
Úgy ér majd véget nászunk,
Hogy végre rátalálunk
A földi boldogságra!

ANYÁM MESÉLTE

Anyám mesélte, mint hozott a gólya.
Halászatott hozzánk közel a tóba'.
Egy békalány volt szívecsücske, vágya,
Beérte már a - nélkül, rám találva.

Elhittem én, mert hittem a mesében,
Örvendezve a főhős szerepében.
Nem mindenütt terem legény a sáson,
Habár akadhat több is a világon!

Az óra járt, hát ballagtak az évek,
És vége lett a szép tündérmesének.
Sivár a táj, és a befagyott tóba'
Mit kereshet decemberben a gólya?

Kétkelkednék, de Anyám mondta el.
Az Ő szavára mégis adni kell!
Idézve ma a régi esetet,
Talán egy téli gólya lehetett

APÁINK

Ki szólna róla, ha már rég nem él?
Ki mondja el, hogy mit jelent e rang?
Ha eltemetjük,
És elfeledjük,
Fejünkre hull egy súlyos szó „bitang”,
És megvetés! De még annyit sem ér!

A háborúban is Ő volt a cél,
Mégsem kondult érte lélekharang!
Nem is temettük,
Mégis feledtük!
Temette Őt egy síron túli hang.
Az ég szavától volt hangos a lég:

Mit műveltél te zord emberiség!
Hová vezet az átkozott kaland?
A múlt mögöttünk,
Vihar köröttünk,
De béke nincs, s az ember sem szabad,
Mert tetteit már elfeledte rég
Apáinkkal! Hát nem volt még elég?

APRÓ HÓPIHÉK

Fehér pihék apró szemére
Fagyos könnyet gördít az éj,
Amíg a lassú ébredésbe
Beleszövi a lány zenét.
Borongós álmait a télről,
Hogy már nem tart soká, pedig
A morc sötétség fellegéből
Szakadatlanul hó esik.

Meleg tavasz utáni vágyát
Repíti át a nyurga szél,
Miként a békéről szőtt álmát,
Az élet áldott tűzhelyén.
Elrejti jól a tarsolyába
Az ellopott, bűvös mesét,
S széthinti az úr-óceánba
Az emberek üzenetét.

ARANYFOHÁSZ

Több mint Arany! –Te szép szavak tudója!
Te kellenél ma igazán közénk!
A korcs, ízléstelen, bolond világban
Egy új irányt plántálhatnál belénk!

Elmondanád, mi illenék e korba,
Ahol talán kihalt a szép beszéd,
Míg torz ízekkel fertőzték a század
Mindenre hajló, balga emberét.

Divatja-múltak érthető zenédnek
Tisztán csengő, mesés érzelmei.
Jöttek helyébe mindent elborító
Trágár vigécek dörgedései!

Ha szép szavadnak lenne új hatása,
Csodás daloknak régi lantosát
Köszöntenénk, és vállunkra emelve
Vehetnéd át e hon Parnasszusát!

ÁRNYAK

Nem ide születtem, e bűnös korra.
Nem a világom ez a vad világ.
Elkéstem, jóval pár száz évet toldva
Vén fák gyűrűjéhez, melyet kivág
Csupán azért a dőre, mert az árnya
Elfogja bárgyú szemétől a fényt!
Halomba rakva gyújthat úgy alája,
Hogy még a kártékony füstje se sért.
A vén fa ég, magasba tart a lángja.
Világot ad majd, és egy új reményt

BALLAGUNK

Ballag már a felnőtt kisdíák
A hosszú út is egyszer véget ér
Tanáraink és drága iskolánk
Mind fájó szívvel int búcsút felénk!

Ha léteznének olyan iskolák
Melyek nem érnek véget sohasem,
Ha ott lehetnék örökké diák,
Olyan iskola kellene nekem!

Ha könnyedén venném a búcsúzótot,
Azt mondanám, már nem találkozunk,
Hisz kiadták a nagyútravalót,

A többivel birkózzunk meg magunk!
Az élet döntse el, mi mennyit ér.
S hogy sokat érjen, az legyen a cél!

AZÉRT IS!

Ami miénk, nekünk teremjen!
Legyen az föld, vagy zúgó bánya
Őrizzük meg minden időben,
Ne mondjuk rá, hogy bánja kánya!

Nekünk kell jobban rá vigyázni,
Megőrizni értékeinket,
Ne tudja senki elvitatni
A szellemi termékeinket!

Legyen a haszna is a bére
Az alkotó törekvésnek,
És majd a mindenkori fénye
Ennek az elhalványult népnek!

A gyenge, megszeppent madárka
Is küzd a rakott otthonáért,
Legyen annak bármi az ára,
Tegyük fel mindent a hazáért!

Ne fogjon ránk egy senkiházi
Akármi összetákolt vádat,
Nekünk kell a nyakára hágni,
A mindenkori támadásnak!

Vagy várjuk, hogy eljön a béke
Felcicomázott gyorsvonattal,
S itt borul majd előttünk térdre
Bocsánatkérő, nagy szavakkal?

AZÉRT ALKOSS!

Alkoss tehát! Neked nem árt a mételey!
A szép beszéd, mi áhít ezreket,
Sehol se kell, a-felől semmi kétely.
Ki értené a balga éneked?

Sorára vár, ki ott tanyázik éppen,
Hogy elfoglaljon egy méltó helyet.
Előre már nem állhatsz semmiképpen!
A fák hegyén meg járni sem lehet.

Sok kiadásra szánt soraid száma
Akként nyomódik, amiként fizetsz.
Tovább ne nézz, ha porban jársz, vagy sárba'
Nincs holnapod! Abban nyugodt lehetsz!

Ha néha már barátaid körében
Sikert aratsz, az jól esik neked.
Odáig juss el csendben, észrevétlen,
Hogy ezek mondják költeményedet!

De jó ez így. Nem érted szól az ének.
Te csak füttyüld saját melódiád!
A lelkedet ajándékozd az égnek,
Hogy méltó helyre juthass odaát!

BÁTRAK HAJÓJA

Szilaj hullámok hátán egyre
Siklik velünk a roncs hajó,
Szelek korbácsától remegve
Gyáván kikötni volna jó!

Megdőlt árboca csüng keresztbe.
Recseg, ha bekap a szél,
Vitorlavászna leng feszengve,
Gyáván lapul mind, aki fél!

Bátorságpróbát nincs, ki állja,
Elvész., aki hősködni mer,
Vagy belevész az óceánba,
Vagy a kételye nyeli el.

De hirtelen békesség árad,
Megnyugszik a vad óceán,
És akit rejtett a gyalázat,
Most virul csak ki igazán!

BOROS NAPOK

Szőlőfürtökön ring a napsugár,
Cukrozza már a lédús szemeket.
Szüret elől elbujdosik a nyár,
Magára hagyva fényt és ízeket.

Most jönnek el a bortermő napok,
Megérkezik az őszi hangulat,
Emberpróbáló öreg hónapok
Fagyos szelei ránk visonganak.

De a penészes pincék gáderén
Hiába járnak apró szélfiak,
Bent már a fények öblös héberén
Bor fűti át a boltíves falat.

Tetőfokán a mézek illatát
Szabadítják fel megértő kezek,
Amint a rászegődött akonát
Kikényszerítik józan ingerek

Nagy bölcseséttel, s úgy adjuk tovább,
Amit az öreg élettől kapunk.
Hegyalján jártuk életiskolánk.
De jó ez így, hogy borivók vagyunk.

BÚCSÚZÓ TÉL

Fénykönnyet ejt a tóra
A tél menyasszonya,
Szerelme búcsúzóra
Kicsalta őt oda.
Deres ruhája lengve
Simult a jégre le,
Tekintetén merengve
Pihent a hópihe.
Hideg az esti óra,
Fagyos a tél dala,
Szép álmuk vált valóra
Sok hosszú éjszaka.
Jégecsettél a rétre
Mázolnak színeket,
Fehér ruhájuk zöldre
Festi a kikelet.

BUZGALOM

Mohón faljuk a tömör életet.
Gyomrunk még bírja, de lelkünk sivár
Szegény szívünk a lejárt képletet
Dobogja folyton, és csodára vár.

Bolond világ a mi világunk!
Terményeinket bárki ülteti,
Kalászából csak pelyvát látunk,
A magot mindig más szemelgeti!

Ha már herdálsz eszeveszettül
Jövőre neked sem marad remény!
Érzékeld múltadon keresztül,
Hogy mit sem ér a pipogya erény!

Régi dalod nem hallja senki,
Süket jövőnek húzod a vonót!
Ősökről kell a példát venni,
Indulót írnál, és ne altatót!

Dicsőségről, mely egykor többet ért,
Tobzódó dőrék millióinál,
Nem a vagyon volt testükön a vért,
A hősi lélek, hun fiainál!

Minden sejtjükben hazaszeretet
Vibrált, és égett, mint a máglyaláng!
Azt énekeld, midőn e nemzetet
Félte, tisztelte az egész világ!

Jó népek nem rettegték kardunk,
Csupán a gyáva, dőzsölő hadak,
Kik koloncot tartottak rajtunk,
És általuk lettünk kivert vadak!

Erős a szándék, a kérvény lejár!
A lány dallamot elfújja a szél.
Követelni kell azt, ami kijár,
Új vihart, ami tombolva zenél!

Ahol a béke és a szebb jövő
Az igazságot osztó út felé
Mutat, s a régi, bátor őserő
Legyen újra e csöppnyi nemzeté!

CUHÁRÉBAN

Csizmában járnak gondúzóbe
A nagylegények, míg a fagy
Ólálkodik így télidőben,
Még a légzésük is kihagy.

Mint egy legyengült, vén kutyának,
Járásuk oly bizonytalan,
Amint a hóban meg-megállnak,
Talpuk is lefagy untalan.

Ifjú szívük viszi előre,
Na, és a bizsergő zene!
Némán lüktet a csontvelőbe'
A vad cuháré ingere.

Már messziről hallják az olcsó
Harmonika hívó szavát,
Torkukra vár a papramorgó:
Felszabadító hű barát.

Kinyílt ajtón át bőven árad
A szűk szoba izzadt szaga,
Egyöntetűen vele fárad
A lányok kölni illata.

Kopott kabátjukat ledobva
Máris mozdul a tompa láb.
Deszkapadlóhoz dobogva
Melegedjen be legalább!

Aztán a bú lassan kienged,
Bátorító egy kupa bor,
Ha a legény szavakban szenved.
(ez módi volt valamikor)

Megjön a kedv, vele a hang is.
Mi lehet még az akadály?
Kondulhat itt akár harang is,
Tánclépésekben sincs szabály!

Felszabadul a norma, forma,
Sikolt a fehérnép java.
Beleájulnak csókba, borba,
Hajnalba térnek csak haza.

CSAK IGAZÁN!

(a múzsához)

Tegnap még nem tudtam, hogy létezel,
Holnap már hiányodat érzem.
Ne bánd, ha ellenemre vétkezel,
Ha egyszer arra hajt a kényszer.

Ha már a sírig tartó küzdelem
Úgyis halállal ér majd véget,
Hát várj, legyen benned is türelem!
Tán mást akar velem a végzet.

De válogass, ne add ennél alább,
Ne tórd, ha közbe járnak érvek!
Te nem lehetsz nagylelkű, sem galád!

Ha szívből jön az, amit érzek,
Fogadd szívedbe minden mondatát,
De ha kacat, hát gyúrd össze sorát

CSEND VESZ KÖRÜL

Ma újra számon kértelek te élet,
Mert egyre jobban bánt a halkulás!
Pár éve még nem diskuráltam véled,
De lassan meglegyint az elmúlás.

Körülzsibong a vészkiáltó éter.
Bár érteném a természet szavát!
Mit ér a kor? Mit ér az agg kivétel,
Ha nem hallom a madarak dalát?

Elvész a hang. Kiáltanék, hogy végre
Felelj nekem te büszke vészmadár!
A válaszát felírja még az égre,
Refrénje már elolvasásra vár.

Csend vesz körül. A lüktető világzaj
Nem hallom, hogy a máról mit zenél.
Visszasodor a némafilm korába,
Szimfóniája csak szívemben él.

CSENDBŐL A BÁNAT

Csendből rak szép jövőt a bánat,
Ha visszapörgetem az életem.
Elrédvedek, netán a végzetem
Formálta rám szakadt ruhámat?

Kopott cipőm a suszterájba
Talán még ma is vissza-visszatér,
Nehéz napokkal újra érzem én
Üres kenyér ízét a számba'.

De mégis szép volt, mert enyém volt
A mámorítón óriás határ
Egész odáig, ahol földre száll
A tengerkék, isteni égbolt.

Lezüllött éden már a tája,
Gyerekkoromról álmodott mesék!
Ha mának új, és sokkal szebb a kék,
Szememben rég kihalt a bája.

Ma másnak áll a birtokába',
Emléke mégis engem gazdagít,
Naponta visszahozza fényeit
A vénülő szívem honába.

CSILLAGBÚCSÚZTATÓ

Neked nem int az ősz.
Téged már nem hívnak dércsípte tájak.
Elégetett a nyár,
Egekbe füstöltek a régi vágyak.
Sorsodra mért csapást
Egy meg nem alkuvó hajós, a Káron,
Úgy vitt magával át
A végtelenbe tűnő óceánon,
Mint egy megunt babát
Ha von maga után a vásott gyermek.
Hiába mind a fény,
Örökre elsötétültek a tervek.
De egy csillag kigyúl
Valahol nagyon messze majd az éjben,
Meglátlak téged én
Még tündökölni fõnn a magas égen!

DIAGNÓZIS

Hát csak bedübörgött a kór!
Ízlésvilágunk nagy beteg.
Talán holnap? - vagy bármikor
Letaglózhat e fergeteg!

Nem kell a gyógyír se belénk,
Fazékba fő a vacsora.
Ínyenc fogást raknak elénk,
Csak nem emésztjük meg soha!

Szegény bagázs a töltelék,
Telerondítja otthonát.
Remélt segély, ha nem elég,
Kiárúsítja önmagát!

Akad vevő és publikum,
Ma éppen arra van igény.
Akinek nem kell unikum,
Tengjen limonádé ízén!

Az alvilágban koslatunk
De nincs kiút, én Istenem!
Jobb, hogyha mégis hallgatunk!
Egyoldalú a küzdelem.

Ha képbe lép a pénzvilág,
Keretbe foglalja a szót.
A hervadó, sivár virág
Se képez kivetnivalót.

DIMENZIÓK

Ha két dimenzió egymásra rátalál
Nagyon sok év után,

Akkor lesz végtelen egy örök szerelem,
Az élet és halál.

DOLGOS KEZEK

Kedves utcaseprő bácsi,
Vajon mit tetszik csinálni,
Hogy reggeltől estelig
Jár egy zörgős kissetkérrrel
És ha kell, a két kezével
Rakja, amíg megtelik?

Tudod fiam, könnyebb lenne,
Ha mindenki ráfigyelne,
Hova dobja szemetét!
Azért van a gyűjtőkosár,
Amit abba beledobál,
Még a szél se hordja szét.

Kedves bácsi megígérem,
Hogy én meg a kistestvérem
Úgy fogunk segíteni,
Hogy a papírt nem a sárba,
Hanem a szemétkosárba
Fogjuk belegyűjteni!

Boldog volt az öreg lelke,
Mert egy kisiúba lelte
A kincset, amire várt.
Aki munkáját segíti
És a kedvét földéri,ti,
Egy igazán jó barát!

ÉGBETÖRŐ FÁK

Akácok, égbetörtetők,
Ott álltatok házunk előtt
Vigyáztatok ránk éjjel, nappal,
Dacoltatok a viharokkal.
Nap tűzétől is óvtatok.
Hűséges társak voltatok!

Ha szellő járt a lombotok között,
A nagyvilág szívembe költözött.
A múlttól úgy meséltetek nekem,
Már ott álltam a dicső végeken.
A zord hegyek kietlen tájain
Ti voltatok az útitársaim!
Az életet tanultam tőletek,
Fák voltatok, és emberségesek!

Most itt heverték ölbe rakva
Míg én a múltamat siratva
Emlékeimben véletek
Meggyászolom az életet!
Ezernyi csalfa érveit,
Elfásult emberségeit.

ÉGI PÁSZTOR

Bárányokat terel az égi pásztor
Nagy kék mezőn egy nyári délután.
Hű puliját ma génje tartja távol
Egy könnyűvérű szellőlány nyomán.

Akárhol jár, a bűnét megbocsátja
Mindenhatónk, a mindenség ura,
Nem kéri számon, mit hagyott ma hátra,
Épített?- rombolt? Néki szent joga!

Majd virradatra újra meghunyászol,
Ha már kiélte durva vágyait,
Lesz, ami volt, a másodrangú pásztor,
És tereli az ég bárányait.

EGY BOLDOG NAP

(Sacika lányom születésnapjára)

Ma van az ideje a féltő szónak
Apai tisztem is elmondanom,
És boldog vagyok, hogy elmondhatom:
Hát újból eljött ez a drága, jó nap!

Egy születésnapjára
Ezer varázsa is kevés nagyon
Kifejezni, hogy mily csodás nagyon
Szülőnek lenni és megszólalónak!

Szívből mondani, hogy: Élj még soká!
Legyen felhőtlen hosszú boldogságod
És teljesüljön minden kívánságod,

Sodorjon is az élet bárhová!
S ha arcodon mindig mosoly ragyog,
Azáltal leszünk mi is boldogok!

EGY ÉVE MÉG!

Egy éve még a csillagok között
Tündököltél a mindenség fölött.
Egy éve már miénk a fényed
És szeretnénk követni téged!

Egyik kézből másikba szállva
Hol jársz, milyen álomvilágba?
Még nem beszélsz, de máris felelsz,
Nem kérsz talán, bár mindent követelsz!

Meg is kapod, csak nyújtsd kis kezed!
Amit elbír a boldog képzelet,
Mind a tiéd, hisz nincs határa,

A szeretetnek nincsen ára!
Értéke van, mely mindennel felér,
Csak követelj azért a mindenért!

EGY KIS LEONINUS

(disztichon)

Nyár közepére jutottak végire annak a sornak,
Melyet a tél derekán megfogadott a leány.
Holtomig éget a vágyam, nem lehet érdeme nálam
Másnak a föld kerekén! Hű leszek édesem én!

Ám a regének a vége, jött a nagy Ő meg a népe
Hozta a szép vagyonát, vitte a kedves arát.
Vad szerelem tüze éget! - Mindene rég az enyészet
Hamvairól mese kél, messzire hordja a szél

EGY ÚJ KORSZAK

(Regina unokám ballagására)

Ilyenkor kellenének nagy szavak,
Hogy vége már, ma kiderül az ég!
Pedig most kezdődik csak igazán,
Mert terhes útra lép, aki ma lép.

Ma lépsz te is, hisz ez az életút.
A felnőtté válásnak ára van!
Szépségedért is meg kell küzdened!
A sors kezéből az is rád zuhant.

De mégis szép és boldog lesz utad,
Mert szellemed nagy ívet karol át.
Te döntöd el, hogy számodra mi jó
És mindennek te szabhatsz már határt!

Amit a szíved diktál, azt kövesd!
Ne sáfárokodj, ha éppen jót teszel,
Az élet visszaadja majd neked
Busásan, hogyha abban is hiszel!

ELSŐ SZEREPEM

Az emberiség apró színpadán
Játszottam első, nagy szerepemet,
Publikumom apám és jó anyám
Tiszta, szülői szívből nevetett.

Esetlen, suta lépéseimet
Tapssal hálálta meg a sereg
Mert közben újabb nézőm érkezett.
Ahogy mondták: Volt nagy taps-fergeteg!

Most itt vagyok az élet színpadán.
Vajon nézik-e kusza lépteim?
Mintha hallanám, aszondja anyám:
Nézd apjuk! Pisti elindult megin'!

Milyen görcsösen rakja lábait,
Léptei megint mily esetlenek!
Mintha nagy teher húzná vállait.
Hát soha nem nyugszik ez a gyerek?

Megnyugszom én, hisz lesz idő elég,
Ha összejön megint a kis sereg.
De addig még egy pár szót szólanék,
Míg elsodor egy újabb fergeteg

EMELT FŐVEL

Ne mondjátok, hogy itt a végítélet!
Van még időnk levágni rendjeink,
Rendbe tenni szétszórt értékeinket
Nagy feladat, de a mi dolgunk!

Mert, ha az Úr bocsánatát megadja,
Mit vél rólunk a megváltott jövő?
Mihaszna nép, ki önmagát siratta!
Szégyen reánk, ha azok voltunk!

Ne féljeteK, ha menni kell a gátra!
Özönvizet nem zúdít ránk az ég.
Előre mindig, még akkor se hátra,
Netán beteljesül a sorsunk!

FÉLTÉS, VAGY INTELEM?

Hazug szavakkal ma könnyű megélni,
Ha nem kötelez a becsületed.
Önérzeted se kéri tőled számon,
Mire fecsérelted az életed!

Mi várható el a próféciától?
Meddig burjánzik bűn és iszony?
Ahol rekordot dönget a gyalázat,
Mocsárba süllyed a testvérviszony!

Talán csak Isten a megmondhatója,
Mi lesz a jókkal még ezek után?
Fel képes-e állni haló porából,
Vagy mindörökre vész el mind, sután!

Hazug szavakból nem nehéz megélni,
Csak sérült léleknek silány vigasz.
Bár az igaz szó még nem a költészet,
De egy költő legyen mindig igaz!

EMLÉKEINK IGÁJA

Meglátni, megszeretni.
A régit elfeledni
Csak áltató remény!

Emlékeink igája,
Mint két szemünk világa.
Ha nincs, meghal a fény.

FELFEDEZŐ UTAK

Mekkora ez a nagyvilág!
Nagyobb, mint száz kíváncsiság.
De egy nap újból elperreg,
Már félálomban szendereg.

Párnájában a tollpihék
Is boldogok, mert az övék
Hajának tiszta illata,
Mikor eljön az éjszaka.

Mikor lehajtja kis fejét,
Az álommanók friss tejét
Ízlelgeti szép csendesen.
Gondtalan álmok közt pihen.

Talán most arról álmodik,
Felébredéstől estelig
Anya oltalmában vígan
Új utat jár be úntalan.

FÉNYŰZŐK

Vállalom! - boldogan vállalom!
Büszkeség ma már, nem fájdalom,
Ami a múltamból rám maradt:
Hajlottá tette a hátamat.
Arattam holdfények éjjelén,
Petrencét hordtam, mint kislegény,
Napszámba jártam, s az iskolát
Kerültem, mint vak a zongorát.
Nem kaptam senkitől bókokat,
Nem ízleltem még a csókokat.
Emberként dolgoztam szüntelen,
Nem múlt el az idő büntelen.
Nem voltak bársonyos székeim,
Ellopták az ifjú éveim!
Fapados jeggyel, ha megszaladt,
Utaztam, és ami megmaradt,
Pár rongyos fillér, mi visszajárt.
Otthon a család is arra várt!
Talán egy kis pénz nem nagy dolog,
De ha a múltamra gondolok, -
Hát nem egy fényűző életet
Élt akkor át az a kisgyerek!

GAZDÁTLAN ÖRÖM

(Aszklepiadész nyomán)

Örült pillanatok távolodó zaján
Tévelyegnek a zord, vándorló éveid.
Gáncsoló napokon járnak mióta már!
Megkerülni ma sincs esély!

És ne várj sokat! Egy sóhaj elég ma is,
Hogy ne lássa senki hullani könnyeid!
Hamvadó tüzeid szítani sem tudod,
Boldogságra aligha lelsz!

Múlnak napjaid, már járni erőd se sok,
Elfolynak boros, és kedves igényeid,
Megvénülsz vele már! Kadarka, és a hárs
Ízű szemre se tűz a nap.

Hajnalból estéket farigcsál itt a tél.
Fölfalják, megölik perceidet sovány
Órákból alkotott, hasztalan, és nehéz,
Kíméletlenül ért napok.

Gazdátlan örömről hát ne is álmadozz!
Bármivel magyaráznád nyugtalan éveid,
Fontosabb legyen, hogy az erényen át
Önmagadhoz találj utat!

GONDOK

Indulatok gondot szülnek,
Fürtjeink is megőszülnek,
És az idő elrohan.
Ami elmúlt megsiratjuk.
Ha jövőnket futni hagyjuk,
Nem élhetünk boldogan!

Pedig rajtunk múlik minden,
Mert olyan hatalom nincsen,
Ami búra kényszerít!
Csak a szíved tárd ki bátran,
Minden szebb lesz a világban,
Gondon, bajon átsegít.

Barátkozz meg a virággal!
Mosollyal és olajággal
Üdvözöld az életet!
Még a szegény is tud adni,
Hogyha ember tud maradni!
Mert élni csak úgy lehet.

GONDOLATOK KÖZT

Ősz hajszálereim fogom kötegbe,
S átitolom megvénült agyamon,
És a már lelassult, meszes közegbe'
Gerebenemmel duplázom agyon.

Úgy csatangolnak bennem a szavak,
Mint eltévedt, hontalan vándorok.
Nem remegnek meg tőlük a falak,
De párat talán célba juttatok!

Ha az érzéseink egymásra lelnek
Mi igazán lehetnénk rokonlelkek!
Beszöhetnénk az a sok hézagot,
Amit a közelmúlt kilyuggatott

HA FELOLDANAK!

Keveset számol, ki sokat remél!
Nyugtot a hosszú éjszakákon,
Ha hűvös szél sziszeg a fákon,
És az örök álom már lesben áll.

Koldusbot annak útitársa,
Aki nyughatatlan és lázadó.
De nem hordoz veszélyt a támadó,
Mély csend szüli a feszültséget.

Halkan sikoltanak az árnyak,
Arcokra kiül a megdöbbenés
És mindent elnyel a semmittevés,
Ha suhognak a bakóbárdok!

Nehéz nyűg emészti a percet,
Súlyos gondokon csámcsog az idő,
Ha fölélte levegőn ring a tüdő
És nincs kiút, hogy lecserélje!

Majd az utókor megbocsátja
Elkövetetlen bűneinket,
Vagy ha akad, a tetteinket
És feloldozást nyer a vétünk

HÁLAADÁS

(egy költőbaráthoz)

Sok köszönet, amit tettél!
Önzetlenül segítettél,
Buzdítottál, hitet adtál,
Szellemkertedbe fogadtál
Haladókat, vagy kezdőket,
Barátként kezelted őket!
Nem rang szerint osztályoztál,
Mert rangot is te osztottál
És a becses értékrended
Terepelt helyenként rendet!
Bár félve, de elmondhatom,
Én is megeltem a sorom.
Nem törekszem babérokra,
Úgyse mennék vele sokra,
De a te elismerésed
Többet ér, mint sok dicséret!
Tőled jótét, nekem áldás,
Azért neked vagyok hálás!

HÁNYAVETI

Nagy lábon élni addig vétek,
Amíg szorít az a cipő.
Na, bánja kő! – Fontos, hogy élek!
Töprengésre még lesz idő.

Ha mégis véget ér a szép nap,
Zsebében nincs egy pár fitying,
Pincér se várja, sem az étlap,
Fejében már a múlt kering.

Jövőt se lát, jelenbe vét,
A múltba néz emlékekért,
De tarsolyában nincs a múlt,
Vagy elveszett, vagy megfakult.

Így jár, ki hányaveti lélek,
Ha elherdálja életét!
Jövőt remél, a mában lézeng,
De múltjából semmit nem

HAZAFELÉ

Jó nap után irányban áll rudam,
Már hazafelé veszem az utam.
A réten át ballagok egyedül,
Köröttem ezer tücsök hegedül
Meghúzódvá a fűszálak között.
Muzsika leng a természet fölött.
Beláthatatlan távolságokat
Ringat mélán a puszta-alkonyat
És a parányi zenészek előtt
Bebugyolálja a kies mezőt.
Róka lépked a selymes homokon,
Ha lopni megy, azt se veszem zokon.
Ismerem ezt a nomád életet,
Abból él, amit összegyűjtöget.
Távolabbra egy száraz fahegyen
Űl a bagoly, s néz át a terepen.
Ő meglátja, ahogy nem látja más:
Az éji szem, a néma szárnycsapás.
Pislognak rám a falu fényei,
A szívem már bizalommal teli
És mohón szívom be a levegőt,
Míg elhagyom a széles legelőt
És jó érzéssel telik meg szívem,
Hisz ez a táj naponta így üzen.
Ez a hazám, a régi otthonom,
Belehalok, ha egyszer elhagyom

HAZÁMBAN

(alkaioszi strófák)

Szegény atyám-fi, bús magyar álmodó!

Mióta tépi, gyötri fekély hazád?

Születni áldozatra vétek!

Hogy lehet éveken át hibázni?

Jöhet ma bármi, fergeteg, óneső,

Nyakadba terhed úgyse húzod soká!

Ha síkra lépsz, lesújt a rend is,

És ne remélj, aki sírna érted!

A sors kezéből, mint eszelős király,

Ha nincs vezéred, nem menekülsz tovább!

Hiába hadsereg, ha szétfut.

Bárhova mész, utolér a végzet.

HAZAVÁRNAK

Ha úgy érzed, már nincs remény,
Hogy kialvóban mind a fény,
Amikor eltörrik az út,
Csatát vesztesz, vagy háborút,
Egy apró pontján a világnak,
Valahol mindig hazavárnak!

Elfáradt, reszkető kezek
Fájón utánad intenek,
Ha egy percre is távozol,
Vagy más kedvére változol,
Ha nevetni, vagy sírni látnak,
Valahol mindig hazavárnak!

A rácson túl is van világ!
Ha te hibád, vagy nem hibád,
Nem mérlegelnek józanul.
Ahol mindig a szív az úr,
Egy ajtót előtted kitérnek!
Valahol mindig hazavárnak!

Büszkén, vagy megpecsételt sorssal,
Ifjan, vagy túlhaladott korral
Egy kis pontján a mindenségnek,
Hova mindenkor visszatérhetsz,
Boldogan a karjukba zárnak
Ott, ahol mindig hazavárnak!

HIÁBA MENNÉK

Sétálgatni az erdőben szeretnék!
Legyökerezett lábbal nem tudok
Se mozdulni, sem élni! Bár mehetnék!
A csendre én is igényes vagyok,
Akár a vad, ha rejtekében szunnyad,
Vadász sem űzi, sem az éhezés,
Körös-körül csak néma ágak súgnak
Lágy altatót és álmatag zenét.
Így hallgatom, (ha félálomba' járok)
A csend-születte természet karát,
Így járulok az istenadta képhez,
Így leszek méltó természetbarát.

HOGY MÚLNAK A NAPOK!

Szemednek kéklő tengerében
Már ott bújik meg a jövő.
De mért is lenne meglepő,
Ha a tündéri arcod nézem!

Értelmed szép tekintetében:
Ha én vagyok a kérdező,
És másnak nem is érthető:
Kimondatlan válaszod értem.

Beszélsz hozzám és felnevensz,
Felém gurul a kacagásod.
Apró kezeddal integetsz,

S ha nincs is róla tudomásod,
Érzed, látod, hogy itt vagyok,
Mert a lelkem veled ragyog!

HOLT LELKEK

Az ég párnáin lelkek hálnak.
A csend végleg megkötetett!
Egy óriás gombavirágnak
Spórája száll a sík felett.

Nyugodtan alhat itt az alvó,
De annak nem lesz nyugta már,
 Ki arra járva éjbehajló
Sötét világra rátalál.

Nyugodjanak csak mindahányan,
Míg megfűjják a harsonát.
Itt óvakodva lépj halandó,
Tiszteld a béke otthonát!

HONFOGLALÁS

Baracs felől dőcögött Pentelére
Egy minden jóval megrakott szekér.
Mi jó anyámmal fõnn a tetejébe'
És keresztanyám, mint gyeplõs vezér.
Felébred majd, ha a piachoz ér.

Emlékszem még, egy kukoricatábla
Zizegõ hangját sodorta a szél,
Kocsiutak iparkodtak a sárba'
Ahogy inalt szemünk elõl a tél.
E pár sorom emlékükrõl mesél.

Nem volt még semmi figyelemre méltó
Negyvenkilenc és ötven tavaszán.
Itt-ott elvértve azért akadt még hó
Pitymallatkor, csípős utunk során,
És hosszú-hosszú kordé-karaván.

Különös hangok lidércei jártak,
Mintha ördögök vernék a vasat.
Majd elhallgattak és egy kicsit vártak,
Aztán a csend újra kettéhasadt.
Emlékeimben ez is megmaradt.

Ha nagy leszel, majd te is idejárhatsz
Megkeresni a kenyérrevalót!
Itt nemsokára egy új várost láthatsz,
Bemondta tegnap dobozba a drót!
Az én anyám már tájékozva vót.

Valóban így történt a nagy csodálat!
Hipp-hopp és ott állt a szemem előtt.
Sürgős kezek alkottak acélvárat,
S a kisvárosnak száz kéménye nőtt,
Jelképezve a nagy munkaerőt.

Igaz otthon új generációval
Lüktet és él, és mutatja magát,
De a hőskort már elvitte a sóhaj,
Vitte magával dolgos csillagát,
A sok ezer építőcsillagát!

Őszülő fejjel ma is benne élek,
Nyugdíjasként visszaemlékezem.
Amíg a testet vigyázza a lélek,
Addig ring el a szép emlékeken,
Ezen a nehéz, csodás életen

HORÁCIUSHOZ

Nem érjük már el azt az olajágot!
Kezünket kízó görcs bénítja meg.
A mélyre égett, lüktető sebek
Bennünk vajúdnak, mint e gyötrő század.

Hiába szándék, vagy olcsó alázat,
Elsuhantak a nagy ígéretek.
Nincs már erő, pillérek sincsenek,
Mi tartaná az összetákolt vázat?

Ó, hány századot végigélt a műved,
Csodált a múlt, és elvet a jelen
Szegény Horác! Ma nincs egy Mecenás,

Ő is letűnt, a síríg tartó híved.
Akad-e majd, ki biztatónk legyen,
S téged idézve a jövőbe lát?

IGAZ SZONETT

Felénk nem olyan szelek jártak,
Amiről szóltak a dalok.
A jámborok nem kiabáltak,
Emlékeztek, mi a dolog.

Akik lumpoltak és kártyáztak,
Nekünk nem osztottak lapot,
Süteményükből megkínáltak,
De leették róla a habot.

Hamis csomagolásba adják
A múltat és a valóságot,
Egyék meg, akik elfogadják!

Mi szájízünk jobbat igényel!
Kenyér nélküli, meleg ételt
És szelünk hozzá igaz álmot!

IMÁDOTT KEZEK

Parányi hófehér kezek.
Ha hozzáérek, vétkezek,
De nélkülük nem létezek!
Imádott hófehér kezek.

Mosolya villan két szemén,
Maradt-e még csekély remény,
Hogy birtokoljam végre én?
Ma úgy érzem, hogy még enyém.

Elillan már a látomás.
Nem volt ez más, csak álmodás.
Szíven talált változás,
Megérint az elkárhozás.

Vagy megmenti a lelkemet,
Vagy megszeret, vagy eltemet.
Nélküle élni sem lehet!
Ha mégis megvet engemet,

Emlékét magammal viszem!
Ha gyűlöl, azt is elhiszem.
Nem tud megóvni senki sem,
Nem állíthat meg semmi sem!

Lennék akár kemény huszár,
Melyet száz ellen szétkuszál.
De egy parányi fénysugár
Kivégzés előtt még dukál!

IMÁM

Szeress világ,
Törődj velem!
Természeted
Jól ismerem.
Én vagyok, ki
Vigyáz reád,
Ki óvna meg
Szakadt ruhád?
Ki művelné
A kertedet,
Ki járná be
Völgyed, hegyed?
Ki pátyolná
Sebzett folyód,
Ki látná meg
Benned a jót?
Imádatom,
Dicséretem
Csakis neked
Ígérhetem!
Hová lennék
Már nélküled?
Ki mással is?
Csakis veled!

JAVALLAT

Fintor helyett egy szál virággal
Ízlésesebb a búcsúzás.
Ha már temetnek, méltósággal
Történjen meg a hantolás!

JÓL NÉZEK KI !

Ma már semmit nem teszek,
Még levegőt sem veszek.
Ne várjatok, nem megyek!
Lehet, hogy föl se kelek.

Iparkodni nem fogok,
Mert én olyan rest vagyok,
Hogy amikor dolgozok,
Akkor is unatkozok!

Már régóta készülök,
Hogy végre megnősülök.
Mire odakerülök,
Mindig megmenekülök.

Cigaretta sem szívok,
Inkább tíz kilót hízok!
Aztán meg azért sírok,
Mert lefogyni nem bírok.

Egyet mégis ígérek!
Minden elől kitérek.
Ha pap leszek, misézek.
No, akkor jól kinézek!

JÓL VIGYÁZZ REÁNK!

Kiszakad romlott sarkából a föld,
Ha nem foldozzák be az emberek!
Pirossá válik minden, ami zöld,
Arra meg már gondolni sem merek,
Hogy meghalnak az éltető vizek,
Elnyeli őket a sós óceán,
És nem lesz majd egy őserő, kinek
Kiáltanánk, hogy – Jól vigyázz reánk!

KARÁCSONYI KÉRELEM

Uram! – engedd meg merészségemet,
Szóvá tennem, hogy miben hibáztál!
Csak kiváltságok kaptak érdemet,
Az aprajára miért nem vigyáztál?

Lehet, hogy késő már a kérelem,
Azért, ha nem bűn, mégis megkísérlem.
Karácsonykor nem érhet sérelem,
Ne is kívánja senki érte vérem!

Csak egy kicsit kell módosítani,
Egy pár helyen, ha nem okoz nagy gondot.
Az elesetteken segíteni,
A nagymenőkre aggass több koloncot,

Csupán, amíg a példa célba ér,
Ismerjék csak meg ők is azt a nincset!
Az asztalukra úgy jusson kenyér,
Ha lazábbra fogod a bilincset!

Az élet szép, de ahhoz túl kevés,
Hogy nyugal munkáért ne adjuk cserébe!
Ha már a földön minden tévedés,
Színed előtt legyen legalább béke!

JÖVŐNK TÜKRÉBEN

Gyomrunkban a lélekharang kordulva
Üli gyásztorát,
Míg körülöttünk dús falatokkal
Egyengetik a jelent.
Hozzánk vakablakon át tátott szájjal
Néz be a múlt,
És sóvárogva szemlélgeti
Az elhullatott jövőt!
Föltartott kézzel mondunk áment
Még imádság előtt.
Levezekeljük el nem követett
Összes bűneinket,
Hogy azoknak tetszelegjünk
Akik elkerülnek.

Hol a kurázsí, a becses örökség,
Ami éltette e népet
Mégálmodott ünnepnapokkal?
Dereng - e még valahol,
Kik voltak az örökhagyók?
Ha létezne, akit érdekel
A szellemi örökségek háza,
Az sem leli, mert az utat
Belepte a feledés közönye.
Csak a felforgatott macskakövek
Kiáltanak élesen: -
Oda ne lépj! Felsértheti
Reszkető bokád!
A gyógyír meg mind hamisítvány.

KELL A KÖNNY

Már a lelke ég a fáknak,
Kell az árny a néma tájnak!
Hull a fény az új vetésre.
Kell a jó az ébredésre!

Válni kell a szép arának,
Múlni dúló viharának.
Várni kell a széptevésre,
Új erő a szeretésre.

Szállni kell a lágy dalának,
Hinni kell a szív szavának.
Nincs idő a tévedésre,
Kell a könny a temetésre!

Élni kell a boldogságnak,
Vagy a könnyű elmúlásnak!
Kell a könny a temetésre.
És mi kell a feledésre?

KELL AZ A BÉKE

(hexameter)

Úgy tolakodnak a fellegek fönn a nagy ég peremére,
Mint a jog embere lenn, a szegényeket félretaposva.
Nincs hatalom, mi az útját állja, ha lépni akarna,
Nincs az erő, ami gátakat szabhat az áradat ellen.
Mert ami jó van a földön, az öneki jár, nem a pórnak!
Akkor elég csak a pénze, ha többre nem vágyik a jellem.
Úgy hadonászik a széphitűekkel a léte jogáért,
Mintha csak élete múlna a piszkos ügyekbe, de mért ne?
Gazdagodás esetére is öneki járjon a része!
Verje az ég, meg a jég, de a lépte nyomát is a gaznak,
Hogy ne a pór igya már a levét meg a kénesesőnek!
Kell az a béke a földön is! - és aki vét a jog ellen,
Vagy ha a kiskapu nagy reteszébe matatna galádul,
Töltse a sors, de az Isten is rajtuk a nép igaz átkát!

KERTEM ÚJ VIRÁGAI

Idén már nem ásom a kertemet,
Örökre parlagon hagyom!
Hogy férgek rágják veteményemet?
Jobb lesz, ha fölveti a gyom.

Ha mégis nyílna rajta vadvirág,
Az csak a természet nyoma.
Parányi, észrevétlen tarkaság,
Hát ki se gyomlálom soha!

Nem várok érte pénzt, se érdemet,
Művelés nélkül jött elő.
Hiába imádnám a kék eget,
A gaz ott is mindent benő!

Ezer arcával, amíg létezett,
Meséket szótt a délibáb.
Ma arra nincs se szó, se képzelet,
Szemünkre nőtt a szarkaláb.

Öreg világba új utakra vár?
Induljon, aki bírja még!
Reményt veszítve majd úgyis megáll,
Ha közben ráborul az ég.

Leélt napom csak arra volt elég,
Hogy az erőmmel kész legyek!
Voltam a vak, kifosztott nemzedék.
Mára ez épp elég lehet!

Sorbarakva a kínos napjaim,
A jónak nem hagytak helyet.
Életem leigázott romjain
Sitt van, és semmi vértezet.

KICSI HÁZ A NAGY-TANYÁN
(Laci sógor névnapjára)

Ifjú, vidám akáccokat
Nevel az égető homok.
Históriákat rejtenek
Körötte már a dölt romok.

Kies tanyán még él a hit,
Az ősi, szép gondoskodás,
Ahol születni is nehéz,
De fönnmarni már csodás!

Itt még a sík Alföld szívéit
Istápolják az őslakók,
Utak szövik keresztül-át
Érhálókka, mint a pók.

Gyerekszívében ott dereng
Az agg jövő, mi már közel.
Makacs szemén a fáradás,
Kezét mégsem ereszti el.

Dédelgetője volt e Kun,
A szőlőskertek otthona.
Ezervirágú kis sziget,
A kurjantói Nagy-tanya

Itt formálgatták jellemét
Apányivá nőtt ifjúnak,
Szerelme más irányt adott,
De hű szíve csak itt maradt.

Ma már az élet újszerű.
Zajos világba teng a lét,
Naponta visszatér a múlt,
Ha este csendet int a rét.

Majd június vége felé
Zsivajgó lárma csap tanyát,
Számos rokon, barát jön el,
Hogy rengessék a ház falát.

László napot köszönteni
Egynéhány éve megszokott
Eszem-iszom mi másra jó?
Megülni minden névnapot!

Egészség, béke és erő
Uralja ezt a kis tanyát,
Hogy még sok éven át legyen
Rokon, koma és jó barát!

KINEK AZ ALFÖLD

Kinek az Alföld nyújt helyet,
Tisztelje ott az életet!
Meválogatja honfiát,
Nem tűr el kényes mániát.
Árvalányhaját lengeti
A szép Magyar- Szerengeti,
Melyet dajkál a vén Duna
És öccse a ledér Tisza.
Elképzei, hogy mélyre lát,
Szívében vél harmóniát,
Ki sóvárogva széttekint
A pusztai törvény szerint.
Itt csak annak terem babér,
Kinek a lába földet ér!
Nem kóborol felhők fölé
És nem inal bokor mögé,
Ha izzik már a Napkohó,
Az emberré kovácsoló.
Míg műhelyében csengenek
A féktelen acélhegyek,
Munkáját aképp végzi be,
Beleégeti véribé.

KÍVÁNSÁGOM

Szeretném megajándékozni
Az én csodálatos hazám!
Verejtékemmel szerzett kincsem
Ott látni fényes asztalán.

Lehet, hogy más szemében semmi,
Nekem nincs egyéb vagyonom,
Nincs sallangja se cirádája,
De tiszta szívemből adom!

Cserébe nem kívánok érte
Sem hálát, sem dicséretet,
Csak, hogy ezegyszer tekintsék meg!
Ja! – és békésebb életet!

KÖTŐDÉS

(szapphói gondolatok)

Két karodba jó elpihenni végre.
Nem vagyok mohó, te is ezzel érd be!
Kék szemed fénylő sugarában égek
Szép így az élet.

Fönn a holdas éjben ezernyi csillag
Elhalványosul, ha kitárt karokkal
Megjelensz előttem szerelmem álma,
Lenge ruhába'

Csendben átölellek, s az égre kérlek,
Hogy maradj velem, te legyél a végzet
Mindenem tiéd, ez a szívem vágya!
Nem leszel árva.

KOROK KÖLTŐI

Örök bolond, a (végletek bohóca),
Ki arra herdálja el életét,
Hogy jobb világot álmodik a népnek,
De ráébred majd, hogy: „Egy nagy fenét!”

Nem új világot kell itt kitalálni!
A telhetetlenség, mi rákfene.
Amennyi baj csak létezik a földön,
Mindig a jótét rokkan csak bele!

Nincs hatalom, mi pálcát tör a kapzsi,
Elkorcsosodott hordák tömegén,
Kik nem ismernek más osztási módot,
Csak egyfélé: - Mi ketten: Te, meg Én!

Ha már kihalna végleg az alázat,
Az önzetlen, emberi jó modor,
Mit kezdenének egymással a népek?
Egy út marad, mi nyomorba sodor!

Örök csatája régi, új koroknak,
A változatlan, ős-mohó szívek,
Melyekben gonosz szellemek csíráznak,
Akiknek gátlásaik sincsenek!

LEGYEN TITOK

Milyen parányi is az ember,
És óriások a gondjai!
De attól még csak parányibb lesz,
Ha nem meri kimondani.

Mondani ma mindent szabad,
Ha nem derül ki az igazság,
Rajta, ne fogd vissza magad
Csak maradjon titok a gagság!

Bizonyítékok hiányában
Károghatsz, akár a kánya,
S ha eltűnsz a lép világában,
Azt már a kutya se bánja.

Mert a sorsod odavezényel,
Ha folyton a szád jártatod,
S ha netán még el sem enyészelsz,
Ameddig élsz, addig bánhatod!

LOMBHULLATÓ

Mint kiteszította a sorsnak,
Úgy áll lelombozódva egy fenyő.
Míg körötte zöld fák bólognak,
Ő nem hajt fejet senkinek, nem ő!
Habár a szél tépi, cibálja,
Nem tiszteli a kóbor vakmerőt,
Bátran kitart, sorsára várva
Bizonyítva a nagyvilág előtt,
Hogy nem az öltözék hiánya
Tesz torzzá, viszont adhat új erőt!

LELKETLEN LÉLEK

Ma egy hete lelketlen volt a lelkem.
Tükröt tartottam jelleme elé,
Pironkodva tekingetett belé,
Azzal vádolt, hogy sosem érdekelttem.

Az lenne jobb, ha végleg elfelejtem,
És nem futnék illúziók felé,
Nem átkoznám örökké mindené',
Vagy eltűnik, és odalesz a lelkem!

Hiába kértem száz bocsánatát,
Csak elhagyott az önző, szívtelen!
Most lett testem igazán nincstelen.

Úgy enyhítettem súlyos bánatát,
Idő előtt kibékültem vele,
És egy új lelket öntöttem bele.

LEZÁRT SOROK

Nos, itt van hát borítékolva
A lepecsételt gondolat!
Valaki akkor tépje fel,
Ha eljön majd a pillanat!
Akinek joga van kimondani,
Akinek lelke van bevallani,
Akinek szíve van megosztani,
Az mondja el az igazat!

MA AZ A BAJ

Az itt a baj, hogy nincs egy igaz szócső,
De főleg az, hogy nincs is rá igény!
Technikából is hiányzik a szótő,
Hiányzik még a megélt érzemény!

Mint, hogy „szeret”, hisz egyszerű a példa,
Ha valakinek birtokában áll,
Ne áhítozzon még szebb ajándékra,
Ne várja meg, amíg az messze száll!

MA ÚJRA JÓ

Ma újra jó lírát csokorba szedni!
A publikummal fellegekbe menni,
És elfeledni minden bánatot,
És megköszönni, mit a sors adott.

Az együt töltött röpké perceket,
Mít visszahozni többé nem lehet,
Mert egyszer adja meg csupán az élet!
Ne várd sorát, hogy még egyszer feléled!

Nincs több esély a visszatérő múltra!
Ne is reméld, hogy rátalálsz az útra,
Melyet benőtt a feledés virága,
Ott véget ér a tündérvilág világa!

MAGAM HARCA

Szívemben kétség vív kemény csatát,
Vesztésre állok egyszál önmagam.
Agytekervényem labirintusát
Sem úgy érzem, hogy bármi súlya van.

Lelkem az, ami legtöbbet veszít!
Nyugalmat, hálát, jóérzést, erőt,
De ahol már az isten sem segít,
Veszítem hitem, azt a vakmerőt.

Kínok kínja közt égetem magam,
Az élet oltára sem ad helyet,
Máglyám is a vad pusztaságba van,
Hol nincs esély és nincsen képzelet.

Halkul a szó, halkul a szívverés,
Nem hord erőt a béna ereken,
Ahol a szándék csupa tévedés,
Csak a remény és nincs más egyebem!

Ezt a nagy csatát egymagam vívom.
Kimenetele tőlem függ, - talán-!
Az égiekkel akkor alkuszom,
Ha kidőlök a végzet oldalán!

MAGAM URA

Bekapcsolom a rádiót,
Csapok egy jó kis dáridót!
Kiordibálom a tudóm,
Azzal mulatom az időm.
Ide nem zúdulnak bajok,
Itt a magam ura vagyok!
Ez az én váram, és hazám,
Az én birodalmam, az ám!
Házam falán megáll a szél,
Vagy inkább előre kitér.
A Nap is tűzhet ezerág,
Nem hervad itt el a virág.
Öntözgetem, cirógatom,
Amíg a torkom locsolom
Ne mondja rólam senki sem,
Hogy nem érdekel semmi sem!
Mert ahol én vagyok az úr,
Ott villogjon a kék azúr.
Maximum akkor hallgatok,
Mikor nem egymagam vagyok!

MAGUNKTÓL VÉDVE

Ha volna, mit papírra vetni,
Félő, hogy rosszul sülné ki.
Hiába kész a szív szeretni,
Ha nincs, ki viszonzszereti!

Papírhegyek egekig érnek.
Gondolat nélkül mitsem ér!
Elévült sztorikat mesélnek,
Akikben pang a szenvedély.

Verslábakon mankóval járni
Csak érzelmetlen villogás!
Aki nem tud szavakkal bánni,
Hiába minden csillogás!

Öreg színész, ha bombivánra
Áhítózik, mily nagy gyerek!
Türelme fogy, és nem az álma,
Akinek nem jutott szerep.

MAGYAR HAMVAK

A hon porát kéne átszűrni tán,
Hogy jó anyagra leljen az utókor
És azt a port hinteni el a kóbor,
Kétkedő tekintetek után!

Hisz volt idő történelmünk során,
Mikor az ősök értettek a szóból
És részüket is kivették a jóból
Mert cselekvésre ébredtek korán.

Ki bírja még a megpróbáltatást?
Oly sok-sok éves küszködés után
Lehetne újra tisztesség Budán!

Akkor lesz becsben jogar és palást,
És szent koronánk, ha békére lel,
És semmi más címer nem váltja fel!

MESSZI FÉNYEK

Vállamon lobognak évek,
Míg a fejem tarolt vidék.
Virít, akár a messzi fények,
Nem fedik már apró pihék.

Mutatnak rám: A balga lélek!
Elkápráztatták szép regék!
Saját magának írt meséket
Ajándékozta szerteszét!

Szívemre szól, kit szóra bír.
Legyen szolid, vagy túl kemény:
„Mesének sem jó költemény!”

E jámbor szív mindent kibír.
Csak azt ne mondja senki rólam:
Bolond vagyok! - ha az is voltam!

MAGYAR SZIKEN

Tökéletesért még nem jár babér!
Meg kell kínlódní minden holnapér'.
A jószág is csak akkor nyugszik el,
Mikor jónál is jobb füvet legel.
Csak akkor ád bőségesen tejet,
Ha lel magának legelőhelyet,
Ahol a dús fű gomba módra nő.
Sovány talajban nincsen táperő!
Kipányvázottan, ameddig elér
Csak bög szegény, ha rövid a kötél.
Legelne bár, a nyelvével sadar,
De a hurok sovány nyakába mar.

Miként a szellemünk is annyit ér,
Amennyi koponyánkba belefér.
Na és amennyi értékhez jutunk
Az dönti el, hogy mi mennyit tudunk!
Szikes talajt is kiveri a só,
És nem terem meg rajta semmi jó!
Talán, ha pár igénytelen fűszál
Lebeg rajta, amit a szél kaszál.
Hát így kaszál az agyunk is sikert,
Olyat, amit a tömény show kivet,
Ha bőségesen árasztják felénk,
Ha napról-napra sulykolják belénk!

MÉG VAN

Még van a csillagos égen
Örök és üde látnivaló,
Bánatos őszi levélen
Nem akad soha már feladó!

Szívtelen érzelem ára
Nem is emberi, ám eszelős!
Mámoros gondolatába
Belefárad a fénytelen ősz.

Fátyolos fellegen áthat
Valahány igaz északi fény.
Látom a végtelen árnyat,
Tovaillan az éj peremén.

Búvik a tél viharára
Feketébe a kányamadár
És aki fél, aki gyáva,
Nem is érdemes élnie már!

MI BŰNÖSÖK

A bűn közös, együtt követtük el!
Reméltem, egyszer csak megváltozol.
De hinni más és más a tévedés,
Az én hibám, hogy most elkárhozol.

Visszasírom múltba hulló képed,
Holdas éjben újra látni téged
Úgy szeretni, mint valaha régen,
Újra hinni új tündérmesében.

Ma még elnézem, hogyha vétkezel,
De holnap már a lelkiismeret
Vezényel tőled tévutakra el,
Hogy majd sirassa azt, akit szeret.

MEGMARADÁS TÖRVÉNYE

Tulajdonképpen nem is gondolom,
Hogy rajtam üthetnek majd az úton,
Ha lopni indulok el éjszaka.
Megyek, mert elszólít a vér szava.

Eredendő bűnömet hordozom.
Levetközném, de sehogy nem tudom.
Örököltem, vagy született velem
A rámformálódott átkos jelem?

Már messziről mutogatnak felém.
Nem bánom én, hát rúgjanak belém!
De hogy rossz hírem hiteles legyen
Még teszek is róla, hogy megtegyem!

Így lesz valós a hamis ráció.
Nem javít meg a reformáció,
Nem állít meg se rács, se drótsövény,
Úgy élek, mint az elvadult növény.

Kivághatják akár a gyökerét,
Száz foglalja el egynek a helyét!
Mert amire a szükség kényszerít,
Ott fújhatják az ész törvényeit!

MI LENNE?

Mi lenne, ha a fán lenne sasfészek?
Mi lenne, ha a Pál nem lenne részeg?
Mi történe, ha mindenki úgy élne,
Ahogy a pitypang, könnyedén a szélbe'?

Mi lenne, ha a Pál fészekre szállna?
Mi lenne, ha a sas részeggé válna?
Mi történe, ha mindenki úgy élne,
Oly könnyedén, hogy ez mind beleférne?

Hogy lenne szárnya az emberi szónak,
Hogy szabad utat engednénk a jónak,
Talán a fészek új fiókat hozna,
Talán akkor Pál is kijózanodna

MODERN ISTENEK

Nem félünk már a romlott alvilágtól,
Vigyáznak ránk a modern Istenek
Velünk igázzák le a gonosz álmot,
A kárhozattól óva intenek.

Ha tenni kész egy markolatnyi nemzet,
Segédkezüket kínálják felénk.
Fogadjuk el, mert értünk hull a vérük!
Kitáruhat egy új világ elénk.

Az öntudatra épült új hazában,
Ha békességben élhet nemzetünk,
Alkothatunk, hogy szebb legyen az álmunk
Hisz Isteneink ott lesznek velünk

MONDOM A VERSEM

A versem mondanám ugyan,
Ha érdekelne valakit.
De rajtam kívül nem akad,
Kit alkotásom elvakít.

Botladozó hangom ütött,
Zománchibás, repedt fazék,
Lötyög a bús falak között,
Mint nyítt fejszenyélben az ék.

Ki hallaná szívem dalát,
Amikor engem sem igéz?
Foghíjas széksorokon át
A publikum felém se néz!

Nehéz a szó, nehéz a szív,
Ha nem találsz, ki rád figyel!
Mit ér a palettán a szín,
Ha nincs, mire hordani fel?

A tér üres, szerény a tét.
A költő eladósodott.
Elherdálta az életét,
Bagót sem ér, mit alkotott!

MOTTÓ AZ IFJÚSÁGHOZ

Amíg tombol az ifjú vér,
Úgy küzdjön, mint a vad bika!
Pányvát feszít,
Láncot szakít,
Vadabb legyen, mint Afrika!

Ha kóborol a hómezőn,
Egész világ szorít neki.
Süvít a szél,
Kemény a tél,
A gyengébb úgyse bírja ki.

Előre, és nem hátra néz.
A cél felé kemény az út,
Ha szembe jó
A túlerő,
Csak menni kell, dűlőre jut!

Majd megpihen, ha véget ér
Az esztelen kálvária.
Csitul a szív
Nyugodni hív
Egy végtelen harmónia.

MÚLT ERÉNYE

Megjött a tél
Sok éve nem tapasztalt
Hideg és hó ölén.
Mondják, veszély,
Mít e kor emberére
Mér a sors-szeszély.
Csak látok én ennél jóval
Nagyobb hibát,
Ami már az égre kiált!
A tél csitul.
Idővel újra meleg Nap ragyog,
És kivirul
A fák megannyi
Tar lombozata.
De mondd idő!
Virulhat még a megtépzott
Drága, szép haza?
Hozhat - e még új értéket
A posványok között,
Vagy gyászmisét mondhatunk
Nemzetünk fölött?
Múltunk erénye legyen a jövő!
Dönteni kell!
Ne dobjuk el,
Amit a mindenható
Kezünkbe adott!
Ne várjuk meg
A megalázó, sötét holnapot!

MÚLTAM KÖNNYEI

Ma már nem törlöm le a könnyeim.
Csak lásson az, kit minden érdekel!
Egy bús magyart nem csorbíthat a kín,
Akár ha százszor is ítélik el!

Reményre, és szabadnak szült anyám,
Boldogulásra adta életem.
A görcsöket nem ő aggatta rám,
De mégis hordom átkos bélyegem.

Hallottam jól a gondtalan kacajt,
Örömmámoros gyermekkönyeket
Láttam, de nálunk nem csaptak ricsajt,
Tudtam, hogy nekem sírni sem lehet.

Kemény az élet, te se légy puhány,
A munka vár, nem holmi karikák!
Meglásd, ha lesz!- majd vacsora után
A képzelet szép álmot küld reád!

Álmodban majd följutsz egy csillagig,
Hogy széttekints, hol van az a világ
Ahol neked se állják útjaid,
S görgetheted a fránya karikád!

Elmúlt sok év, a világ változott
Nem lépdelek már csillagok nyomán.
Az én anyám odáig feljutott!
Onnan kutat egy új világ után.

NAGYAPÁM

Ne üzzetek tovább sürgető évek!
Jó volna már egy hosszú pihenő,
Amit nekem rendelne el az élet,
Privát nekem varázsolná elő!

Pipázgatnék a kis teraszon ülve.
Természetes, nem égne a pipám,
De füstölögnék a vén Dunát nézve,
Mint jó öreg nagyapám hajdanán.

Csendes szavát de sokszor fölidézték.
Bárcsak hallhattam volna én is őt!
Mesém van róla, és egy kopott fénykép.

Hajában még ma is látom az őszet.
Vakarcsos nyakát átkarolnám lágyan,
Beteljesülne mesébe szőtt vágyam!

NAPPALOK ÉS ÉJSZAKÁK

Beállt alap.
Felkelt a Nap,
Már pötytyözi a fák hegyét.
Tompán morog,
Ahogy forog,
Megcsikordul a lánckerék.
Ki lenne más?
Egy óriás
Erővel rángat száz csigát
Örök helyén.
A tengelyén
A Föld naponta fordul át.
Hosszabbra jár
Tél, mint a nyár?
Nem épp a természet hibás!
A tél hideg,
A gép rideg,
S tovább szunyál az óriás.

NÉGYSOROSAK

Lelkemtől kértem magyarázatot,
Kiből, mikor, s hogy vándorolt belém?
De lelkem bölcs volt, mélyen hallgatott.
Azóta sem tudom, ki vagyok én!

Utcára tettek egy apró gyereket,
Akit a jó sors oltalmába vett.
Utca nevelte, felcseperedett
És az utca nagy híressége lett.

Addig hívd a halált,
Amíg nem megy érted!
De az a biztosabb
Ha nem is kísérted!

Nappalt az éj
És éjt nappal követ,
S én belefáradok
Jövet, menet.

Villámokkal cicáz az Isten
Dobálja őket négy égtáj felé
És ahol földet érnek, ottan
A szükség már csupán csak múlt idő

Értékeinkhez csak két út vezet.
Egy jó, s egy rossz és nincs aranyközép: -
Meggfogadni, hogy holnap jó leszek,
De ma még hordom a gonosz köntösét?

Másoktól mímelt ideát
Akarok szemem elé tájni,
Pedig a szívem szekeren
Kéne a magam útját járni.

Ki töredéket ír tudatosan,
Az vagy bolond, vagy elkeseredett!
Legyen az utolsó alkotás,
Mint a halál, csak nem befejezett!

Itt él velünk a búskomor nyomor.
Itt lakik még ezer házszám alatt,
Ha még ezerszer bármit kérdenél,
Nem hallanál, csak százezer panaszt!

Ha néha átkozom a sorsot,
Múltammal nem tudok, mit kezdeni,
Ne törjön orrom alá borsot
Jövőmet illetően senki!

Két ebet mosott a nyálkás idő,
De a rítusnak nem volt vége még,
Habár a tüzet eloltotta rég,
Csak szétválásra nem maradt erő!

NEM SEMMI!

Elmondtam életem sorát,
Fölvertem hosszú út porát.
Meghalni könnyebb lesz, mint élni!
De azt más fogja elmesélni.

NEVED NAPJÁRA

Már csak egy szó, vagy rím hiányzik,
Hogy versemmel köszöntselek,
De az a szó még bujócskázik,
Kacérkodik, vagy incseleg!

Akár ha százszor megidézem,
Talán még többször mondom el
És valahányszor megtetézem,
Az a konok rím nem felel!

Miért gyötrődöm éjszakákon,
Ha megvan már a felelet?
Az évek múlnak, nem az álmom.
Ma is szeretlek tégedet!

Ahol a szív őszintén lángol,
Vagy érzelmünk kikel magából,
Oda nem kellene szavak,
Ott már a száj némán marad.

NÉMA SZERELEM

Csak ültek ott az esti szürkületben,
Elfogytak már a megrágott szavak.
Szikrát vetett a néma érzelem,
Szemükben lángra gyúlt a párbeszéd.

A vadlibák V útjait követve
Tekintetükkel távolra került
A gondolat egy pillanatra tán,
De a lélekkel ott maradt a kéz

És összeforrt a kinyílt lánc szemével
Hogy körforgásban tartja szívüket,
Míg újra megtalálja önmagát
A szép, kiolthatatlan szenvedély.

NÉVNAPODRA

Ma újra hozzád száll dalom
Lelassult évek szárnyán,
Szerető szívvel átadom,
Fogadd el tőlem, Drágám!

Ma hófehérbe öltözött
Szeretet és a béke,
Szívembe is beköltözött,
Ünnepi hófehérbe.

Őszintén kívánom neked
Az év minden napjára,
Hogy ez örökké így legyen!
Legyen minden nap Sára!

NYÁRI ALKONY

Bágyadt füstöt görget az égre
A lusta szél a pásztortűz alól,
És fölkeni a nyugvó Nap szemére
Az estében valamikor.

Holt vizeken vidám halászok.
Szakadt hálóikból szökik a hal.
A part felől halk muzsikaszó tátog,
S nyújtózkodva úszik a dal.

Piperkőc, öltözködő nyárra
Mogorva köntöst kínál fel az éj,
Majd ráhajlik a jól megvetett ágyra
A felhős, nyugati karéj.

NYOMORULTAK

Ti lélekben nyomorult vétkesek
Hadd fertőzzem meg átkos véretek
Hogy ne hordozhassátok már tovább
Az embertelenség rossz vírusát!

Előttetek nincsenek gátak
Ti vagytok ma a gólgótának
Felbérelt hű képviselői,
És aljas tettek elkövetői!

Nem áll sarkára a világon
Egy lélek sem, aki kiálljon?
Akinek hiteles szavára
Ledőlne a gonoszok vára!

NYUGODT ÁLLAPOT

Átfolyik rajtam minden átok,
Nem tűröm már a zabolát.
Már nem is figyelek tirátok.
Száz polip hiába karol át!

Nem vergődöm már a magasban,
Nem szédülök, csak repülök.
Úgy képzelődöm egymagamban,
Hogy gondjaim fölött ülök.

Lenézek apró gondjaimra
És önfeledten nevetek.
Ez éppen olyan érzés, mintha
Most is ott lennék veletek.

Ti vagytok az igaz barátom,
Ti szőrösszívű gyerekek!
Legyen az áldásom, vagy átkom,
Jól érzem magam köztetek.

ÓKORI DAL

Anakreón zenefája,
Idehallik muzsikája.
Nem is él több ezer éve
De, ha élne, ideférne!

Híre, ha jött, kárba veszett.
Vélt ütemén szélnek eredt.
Elfuserált kétezer év
Múltsirató éppen elég!

Ide nem kell olyan ember,
Aki nem hisz szerelemben!
Ha zenéje hamis álom,
Ne maradjon e világon!

ÓVA INTELEK!

Ha a jó szándék vezérel
Ne félj, ha itt az óra!
De a bátorság hevében
Figyelj az intó szóra

Magadért vigyázz magadra,
Ne bízz az ál- hajóba'!
Kalyibád szélvész ragadja
Halálba ringatóba.

Ezer és ezer veszélyen
Evezz tovább a célíg,
Kikötőd amíg eléred,
Akarva véges végig!

ÖRÖK IFJAN

(Faludy György emlékére)

Letűnt kora egy évszázadnyi úttal.
Lejárt időn már nem méléz a gond.
A hosszú táv és több ezer porond
Emléke mégis összefér a múlttal.

Akit e sors kíváncsisága furdal,
Lapozza át, ne legyen sült bolond!
Megérti tán, amit a fáma mond,
Mint élt öreg poéta szívben új dal!

Szerelme volt az élet és az ember.
Lángokban állt körötte tér, s idő.
Nem alkudott a sírig tartó csenddel,

Harsány dalába szállt az őserő!
Míg lány szavával körbefonta szépen
Az éj millió csillagát az égen.

ÖNZŐ GONDOLAT

Halottra jót, vagy semmit!
Majd rólam is csak ennyit
Mondjatok!
Ameddig él a lélek,
Odáig épphogy élek
Köztetek.
Játszom a gondolattal,
Mi lesz az indulattal,
Ha meghalok?
Nem lesznek szenvedélyek,
Maradnak vélt kedélyek
Bennem is.
Nem várok indulóra,
Csak pár szót búcsúzóra
Mondjatok
Ha rám kerül az átok,
Vigyázat! - még tirátok
Küldöm el
Szerényen és titokban.
Mocsokban és szitokban
Éljetek!
Ha mégis jót akartok,
Szilenciumot tartok
Én magam.
Legyen csak rend a házba'
Egómra jól vigyázva
Menjek el!

ŐRZIK A FALAK

Nehéz a szó, ha nagy a bánat,
Nem őrzi más, csak a falak.
A zápor mossa úgy a fákat,
Ahogyan én sirattalak.

Bezárt a szív, bezárt a lélek,
Belőled semmi nem maradt.
Emlékeim bezárva élek
E mérhetetlen súly alatt.

Virág se borítja a rétet,
Az őszi köd mindent befed.
Felejténem a régi szépet,
Csak újra lehetnék veled!

ŐSFEHÉRVÁRI NYÁR

Azt a drága várost az Isten áldja meg!
Mint bélyegét, hordom! Járom ütötte heg.
Itt ért utol a vágy, itt dobbant meg szívem,
Ide húz az emlék, itt szerettem híven.

Bűvös Ósfehérvár, te gyümölcsös liget,
Voltál, vagy és leszel a boldogságsziget!
Annyi a téveteg és vágyat szomjazó,
Add át nekik magad, kínáld fel, ami jó!

Ódon utcáidon álmod ébren kísért,
Elmúlt, de emlékét nem adnám semmiért!
Még őszinte voltam, és már sebezhető,
Bármily mély volt a seb, begyógyította Ő.

Egy csonka éjszakát egy évszázad alatt
Nem adhatna Vénusz, mi emlékül maradt.
Tiltott gyümölcsseit te lopva adtad át,
Hogy tudnám feledni azt az éjszakát?

ŐSZI ERDŐ

Tar, őszi fák nyújtóznak át
Bokrok fölött az éjben,
Ezernyi kósza ág
Zenél a szélben.

Lelóg a pára,
Úgy nő kopár hasán,
Mint út mentén a tócsa
Egy átfutó zápor nyomán.

Leesne bár, de nő tovább,
És gömbformába rejti
Az erdő mámorát.
Majd elfelejti

Az őszi ködöt,
Ha már havazni fog.
A néma ágak között
Millió apró gömb ragyog.

Egy ősuta zajtalanul,
Vacogva lép a térbe'
Egy csepp fejére hull,
S fut tova félve.

ŐSZI ESŐK

Nem én sírok! Az Isten könnyezi
Az életet, mi panasszal teli.
Nem én ordítok kemény szavakat,
Túlharsog a sok fájdó akarat.

Az őszi eső meg csak egyre hull.
Mít ér a Nap, mikor bealkonyul?
Tavasszal kellett volna csapadék!
Ha jött is néha, szétverte a jég.

A gaz megél, de a haszonnövény
Imádata a szivárványremény.
Mióta már, hogy tikkad a határ?
Mindent begyűjtve arat az aszály!

Hol vannak már azok a szép idők?
Az áztató, lágy májusi esők.
Mikor áldás volt vetés, aratás!
Izzadva bár, de kaszált a kaszás.

Mert, ha kevés is volt az asztalán,
Beosztva jól napot a nap után,
Míg a fehér, téli dunnák alatt
Új aratást csíráztatott a mag.

ÖTLET NÉLKÜL

Cél nélkül kószáltam az utcán délelőtt,
Valami furcsa érzés vett rajtam erőt
Mintha mögöttem settenkedne egy árnyék
Alig pár lépésre követve, talán még
A féltett gondolatomba is beelátna,
Ha titokban folyton nem leselkednék hátra.
És szabadon tallózhatna képzetembe'
Ki-be kólécolva agytekervényembe.
Belőlem képezné a legnagyobb csodát,
Futva gyakorolná az anatómiát.

Egyre hangosabbnak hallottam lépteit,
De a kérdését is:- Mit keresel te itt?
És valóban ellép mellettem egy alak,
Mintha rámdőlnének a szomszédos falak,
Majd hirtelen megáll egy fél fordulattal,
Kiemelt zsebéből laza mozdulattal
Egy összegyűrt, apró jegyzetfüzetet.
Megbocsát uram! Ez öné lehetett!
Szólt: Bár nem fogadnék a cigány lovára,
De valahogy, mégis! - Hasonlít magára!

POHÁRKÖSZÖNTŐ

(Éva lányunk születésnapjára)

Mit is kívánhat egy apa
Ezen a jeles, szép napon?
A-kívül, hogy még élj soká
Évácska, drága angyalom!
Nem kellene a nagy szavak!
Csupa őszinte mondatok,
Aprók, szépek és kedvesek,
Melyeket szívből mondhatok.

Legyen mindig az életed
Pompázó virággal tele
Szeretett férjed oldalán,
Csak ne sokat pörölj vele!
És a tündéri lányodat
Óvjad, hogy ne egyke legyen!
Tesóval barangoljanak
Melleded völgyön és hegyen.

Előled még a nagyvilág
Ezer új csodát rejteget,
Kívánok mindent, ami jó!
Az Isten áldjon meg tégedet!

POROS ÚT

Akinek tékozlás az élete,
Szemének üdülés a csillogás,
És úgy dőzsöl a földi jóban is,
Hogy ahhoz már ne férjen senki más.
Nem is sejti, mi módon illan el
Orra elől a szépség illata,
Mert úgyse lát, nem is hall, csak érez
Valamit, aminek nincs már szaga!

A poros út, ha végtelenbe vész,
Mentében ezer kis virág virít
Úgy éli meg a szabad életét,
Hogy átok sem szennyezi szirmait.
Ha néha még elmegy egy-egy szekér
Nyöszörögnek a küllős kerekék,
Nyomot hagyva, akár a múltból is
Biztos jövőbe majd visszavezet.

Míg megpihensz a hosszú út során
A rét nagy tarkasága int feléd!
Tüdődön át a szívedig hatol
És simogatva szórja édenét
Az a világ, amelyet óvni kell,
Mert abból nincs egy másik pót-világ!
Szeresd, szeresd, de bármi áron is,
Hogy szerethesse majdan unokád!

PRIVÁT HARCOM

Mozdul a táj, vagy én megyek?
Elkéstem, vagy elkéstemek!
Nekem már minden egyre megy,
Egyszerű, mint az egyszeregy.

Megbénultak a lábaim
A holt vidékek tájain.
Akaratom már nem kerek,
Lekötöztek a gyökerek.

Amikor fellázadt szívem,
Nem méltányolta senki sem.
Most már, hogy véget ér az út,
Befejezem a háborút.

Békés a szándék és a szó,
A harc már nem nekem való.
Vívja meg mindenki saját
Testre szabott háborúját!

SORSKIÁLTÓ

Ma bánatos a szélütött világ,
Széttépett harangszó jajong a tájon.
Befejezetlen sorsokról kiált
Egy gyászruhás, baljós madár az ágon.

Hess vészmadár, és félrevert harang!
Ne sokszorozzátok a felleget,
A bánatot! – legyen lágyabb a hang!
Zajos világban halni sem lehet.

SORSOK

Nem változtatja naponta szavát,
Nem ő az, aki festeti magát,
Vagy éjjelente zúrós útra tér,
Hogy meglegyen a mindennapi bér.
Mégsem áll sorba olcsó kegyekért,
Nem adja fel a síkot hegyekért!
Hogy emberszámba vehesse magát,
Nem tagadja le az éj csillagát.

A hatalom nem attól lesz erény,
Hogy eltörölje azt a szót: - Remény!
Végigjárva a múlt idők korát,
Az ember mindig megleli sorát.
A pénzes és a pénztelen sorok
Már ismerősek, ki hol ácsorog
A jobbik vagy a rosszabbik helyen.
Törvényszerű, hogy betöltve legyen!

Amerre már nem létezik szegény,
Gazdag sem akad, se pompa, se fény!
Miből épülne fényűző világ?
Ki hozna létre millió csodát?
Ha nem azok, kik élhetetlenek,
Nyomorultak, a szürke emberek,
Akik a színiskálát is keverik.
Csak szépen élni nem tud semelyik!

Akárhol jár, szárazon, vagy vízben,
De mindenütt marad az idegen.
Bátorítója nincs más, csak a szó,
Kemény, harcos, - ám szerény pártfogó, -
Hogy legalább elmondja bánatát
Talán attól majd jól érzi magát!
Ki újat alkot, épít, gyarapít,
Az tudja, hogy a sóhaj nem segít.

SORSÜLDÖZÖTT

Életed ütött-kopott napjain
Kikóboroltál nyugodtabb világba.
Rád szólt a sors, mint mostohafiára:
Csak játssz tovább lantodnak húrjain!

Munkád a dal keserved útjain!
Zeng, és üvölt a baljós éjszakába'
Sok millió szív érzélemlilága,
Roppant nagy ár taposni kínjain!

Ha mindenütt az élódal helyett
Vad örület sikolt akkordokat,
Te sem tudod levetni végzeted!

Karmesterét a kor napokra váltja.
Hazád a gyászt, s az új cafrangokat,
Mint takaró-lepelt magára rántja.

SÚLYOS VÁD

Megvádoltak, hogy önző dög vagyok
Saját nyavalyáim sebésze.
Márpedig mások apró bánatán
Folyton nem nyafoghatok mégse!

Második gyerekkorom éveit
Ordítózással konferálok,
Hogy értsenek belőle azok is
Akik nem is az én családom!

Valahogy jelezni kell, ami fáj
Még akkor is, ha szégyen érne,
Vagy a szennyesem kitergetni
Nem nagyközönség elé kéne?

SZABADON

Ha nem jut eszembe semmi,
Majd írok szabadabb verset.
Azért nem kell messze menni,
Írok egy éretlent, nyerszet!
Kószáljanak, hisz szabadok
A rendetlen gondolatok!
Nem kell őket sorba venni,
Nincs forma, nem is kell, minek?
Csak írok, mint a többiek.
A stílus régóta trendi,
Meg nem vagyok nélküle jobb.
Hát akkor miért lázadok?
Írom, ami eszembe jut,
Vagy nem jut eszembe semmi.
Amikor ez a helyes út,
Nem lehet ellene tenni!

SZAVAK! ÚJABB SZAVAK!

Szavak, szavak, haszontalan szavak.
Ne rakjatok körénk újabb falat!
Ne zárjátok be éltünk alkonyát,
Ne préseljétek összebb otthonát!
Nincs már erőnk kitörni zárt terét,
Ahol nem mozdul se halál, se lét.
Kialszik fény és minden értelem,
Sötét jövők kétes történelem.
Nem látni át a kordonok között.
Újabb gyalázat a szavak mögött!
Megélt napok és kiélt életek
Meséljétek, mi lesz tivéletek?
Ha nincs esély, mi várhat itt reánk?
Maradt e még belőled szép hazánk
Egy rögnyi föld, botor lábunk alatt?
Vagy mint szívünk, az is kettéhasadt!

SZAPPHÓHOZ

Három ezredév! Ege véges-végig
Csillagokból áll, ereimben érzem,
Néha félem is, de ma virradatra
Ébred az ókor.

Drága szép Szapphó, te poéta lélek,
Téged már rég eltemetett a múltad!
Tán a híred ó, meg a szó a régi,
Mégis morális.

Vágtató lován egy világi harcos
Nem nyer már csatát, ahol szép leányok
Élnek ezrivel, de ha újra győzne,
Buzdul a vérük.

Férfi nélkül ők, kik a vágyban égnek,
Megtalálnak majd, ne is rejtse előlük
Dús szerelmedet, mit irántuk érzel!
Tárd ki a lelked,

Hadd fürödjenek gyönyörű tavában!
Élet és halál vize mossa őket!
Így a tisztaság jele visszaszállhat
Múltjuk ölébe.

Most, ki nem hibáz, nem is éri szégyen.
Akkor sem szabad felelőtlen élni!
És, ha jól vigyáz, s ha akad morál is,
Az lesz a bére.

SZÉP NAPOK

Tücsökzenén nőtem fel én.
Az ekeszarv mögött,
Sokszor nagyot csípett belém
Két békés nap között.

Sajátos módon bánt velem
Az elmúlt negyven év.
Kutatta, mikor vétkezem,
De főleg, hogy miért!

Kezében volt az életem,
A hányatott világ,
Vagy megbocsássa énekem,
Vagy az utcára vág!

Kirakta útjaim során
A sűrű gáncsokat,
Meghúzta ifjú arcomon
Az apró ráncokat.

A nyári üdülés helyett
Csak búzaföld jutott,
Ragyogtak rám, bár mód felett
A békés csillagok.

Azért akadt sok szép napom,
Nem mindig intrikám,
Ma már gyakorta vallatom
Az ars-poétikám.

Mit volna jó elmondani,
Ne sértve érdeket,
És jól kifehériteni
A sötét éveket!

SZFÉRÁK ZENÉJE

(séta egy romvár körül)

Bariton? – Tenor? - Égi alt?
Dajkált a szél egy régi dalt.
Zenéje mélyen áthatott.
Valakinek hogy fájhatott!

Felemelő volt és sivár,
Akár e romos, ősi vár,
Mely száz csatában összedőlt,
Ahol a rom halomra nőtt.

Fülemnek mámor, fájdalom
Nekem, ahogy ma láthatom.
Hősök, kik századokon át
Védtek a dicső hon falát.

Emlékükként a fénysugár
El-eltűnik, és visszajár.
Évek, fájdalmak, dallamok.
Múló képzeten átragyog.

SZIGLIGETI VARÁZS

Beláthatatlan dzsungelekben
Nincs haragvóbb zöldáradat,
Amint sétám közt elmerengve
Nézem hatalmas fáidat.

Arborétum, nagy kert varázsa,
Amellyel tárulsz énfelém,
Mint a természet főszabálya
Újult erőt öntesz belém!

Eszterházyak kóbor lelke,
Szigliget gyöngyszem burka vagy!
Már ott jár fönn a fellegekbe'
Ki a várból nézi arcodat.

Úgy ölel a Balaton karja,
Mint féltő anya gyerekét.
Engedni akkor sem akarja,
Ha ráborul a mély sötét.

Nem lát, aki nem látja benned
A hálás isteni csodát,
Akkor is lesz, mit ünnepelned,
Ha többé már sohase lát!

Mert a varázsod hordja mélyen
Legszebb emlékei között,
Összes zugodnak édenével
Élsz benne mindenek fölött!

TALLÓZÁS

Nem olvas regényeket
Csak a színes képeket.
Böngésgzette nézegette.
Ha megtetszett, félretette.
Gyűlt a sok színes csoda,
De nem tudta, micsoda!
Ödön fiam, ne légy bamba!
Válj meg tőlük azon nyomba'
Ha nem tudod, mi van abban
A rengeteg színes lapban!
Mít is kezdjen ennyi képpel?
Őszerinte igen széppel!
Ha már azt sem nézheti,
Jobb lesz, ha elégeti.
Tüzet rakott, jó nagyot,
Minden képet rárakott,
Csak egyet tett félre szépen,
Mert egy bomba volt a képen.

TÁVOLBÓL

Betűről betűre haladva találgatom,
Mit írhatnék neked a távolból.
Írjam meg, hogy jól mennek a dolgok,
Vagy itt mások a gondok?
Hiába faggatózol,
Arról nem szólok neked, se senkinek!
Minek?
Majd lassan rájövök,
Hogy ami itt nem található,
Az csak otthol* örök!
Az út, ahol sétáink során
Százszor mondtunk igent
Szép dolgokra, korán!
Mert a sors fekete pecsétet
Nyomott rá, és ami rózsaszín volt,
Rém lett,
Hiába fénylett, majd megfakult,
Akár a múlt,
És ami elmúlt, vissza nem hozható!
Minden biztató
Jel közbeszólt, s csak az emlék,
Ami nem rég
Összeköthette volna
Az elszakadt időt, lejárt!
Halomba dőlt, és a romokon
Hiába próbálkoznánk új alappal
A puszta homokon!

* otthol = otthon

TE SEM TUDTAD?

Attila rettegj, hogy elkárhozol!
Hamis álmokból szótted a valót?
Ha tudtad volna, mért imádkozol,
És mért szídtad a nagy mindenhatót,
Hogy mit hoz majd a várt szabad világ,
Majd alább adtad volna az imád!

Mi tapasztaljuk, mit terem a béke,
Sorsunk tiédhez mérten is silány!
Zászlaink büszkén lobognak a szélbe'
Jelszavainkkal játszik a zsvivány!
Még visszanez a múlt látókörén
És elmereng homályba hullt ködén.

A termelékenységünk elvakít,
Kitermeli a munkanélkülít!
Saját hazánkban szépen virulunk,
Nem szégyenkezünk és nem pirulunk!
Itt mi vagyunk a fényes nemzedék,
De villogáshoz még ez sem elég!

Történelmünk ismétli önmagát,
Cipelgeti az ősi nyavalyát.
Nyakunkon újra a betyár világ
Csak jóval több benne a mákvirág!
Múlt és jelen közt annyi változott,
A szegényt fosztják ki a gazdagok!

TE VAGY AZ ÚR

Nem ejtek érted könnyet!
Minek siratni azt, ki bennem él?
Szememben régi könnyek
Vibrálnak most az elmúlt évekér'.

Voltál igaz barátom,
Lehetsz ezentúl újra Istenem!
Talán kísért az átkom,
Hisz eddig is te voltál mindenem!

Szemem voltál, hogy lássak,
Ha elvakítottak a fényhegyek.
Kézen fogtál, ha vágyak
Ütöttek rajtam fájó, mély sebet.

Ma már te vagyok én is,
Azért nem érzem úgy hiányodat.
Mintha itt volnál! Mégis
Te vagy az úr a sötét ég alatt!

TÉLI KASZÁSOK

Kaszája már a téli aratásra
Kifelve vár, miként az megszokott.
Lapján a fény enyészetté kopott,
De jár egy új kaszás a túlvilágra.

Nehéz csatában küzdve egyre - másra,
Akit lebírt, akit már meglopott,
Vagy életében már elkárhozott,
Az adja fel magát a számadásra!

Na, várj halál! - Van itt mit tenni még.
Öreg szívünk nem teérted dobog!
Hisz egyre megy, kaszások, angyalok,

Azt lesi mind, mikor jön el a vég.
Jövőre tán, de inkább húsz év múlva
Köszöntenénk, előtted porba hullva!

TOLVAJ IDŐK

Fölráz a rideg messzeségből
Egy féltő szó: Ne hagyj magad!
A szív talán élve kibírná,
De értelmed már megtagad.

Elég volt a nyugós világból,
Ahol minden lármás, hazug!
Tolvaj időkből menekülni
Próbáljon az ember, ha tud!

Akinek aprópénz az álma,
Hogy eltarthassa önmagát.
Miért sajnálná hátrahagyni
Megkuporgatott vagyonát?

Mindkét kezedből kiiramlik
Szerencséd és az életed,
Nem kéri számon tőled senki.
Utószóra elvetheted!

Ha bánatoddal vagy haragban
Önmagadtól ki védne meg?
Majd elmondják a túlvilágon,
Hogy fönn mit ért az életed.

TOVÁBB ÁLMODOM

Fogadj örökbe édes mostoha,
Mesés költészet, létező halott!
Nem éltem át a fényes korokat,
De utószóra melletted leszek,
Remélem, nem jött még el az idő!
Elöttem már elsírták mások is,
Amit közölni könnyek közt lehet.
S ha ők letették gyászos fegyverük,
Ó lantjukat és pihen a szögén,
Majd akkor tárom lelkem is eléd,
Lepusztulását e csodás világ
Romba dőlt hantjain! Ne álld utam!
Fiad lehetek, nemcsak mostohád!
Öreg fiad, ki lassan bottal él,
A szíve meg fájdalmasan sajog,
Ha téveteg birodalmadba jut
S zokogni lát sok száz tollforgatót,
Akiknek terméseit por fedi.
Ki érdemel közülük ily csapást
Hogy alkotásuk érintetlenek,
Mint érett gyümölcs magas fák hegyén?
Anélkül hull alá, hogy zamatát
Ízlelte volna köztünk bárki is!
Talán, - talán az égi szárnyasok,
Akik némán vitték ízét tovább.

TÖBB FÉNYT!

Csak állj elő, ha bátorságot érzel!
Halottakért ma bong a nagyharang.
Korod se bánd, ha tiszta szívvel mész el,
Egy vén bolond se sír, ha nem bitang!

Erőtlenül, de józan értelemmel
Vívok csatát egy megkopott hitért.
Viaskodom a múltó végtelennel
A megszámlálhatatlan semmiért!

Amit hagyunk, azt kapja az utókor
Hiánytalan az utolsó szögig,
Sok lőre volt, csupán a számla óbor,
Kristálypohárban, alulról fölig.

Ha kérdezik egy-két ezer év múlva,
Hová rejtették ezt a századot?
Sötétedéskor, neonfénybe fúlva
Bekapcsolták a rövidzárlatot!

Kerülj elő, ha őszintén belátod,
Ha fényt emelsz a sötétség fölé,
Talán kigyúl a mélyen alvó lángod,
És visszatérsz az emberek közé!

TUJTAD-E?

Tudtad, hogy a fák árnyékot adnak,
Mikor a Nap tombolva tüzel?
Tudtad, hogy a kedvek lelohadnak
Ha szeretteink nincsenek közel?
Tudtad, hogy a földön minden játék
Amit felnőtt népek játszanak?
Tudtad, hogy sok játék gonosz szándék
Amikhez nem kellene szavak?
Tudtad, hogy a nagy repülőgépek
Nagy távolságot hidalnak át? -
De nem tudtad, mik a valós képek
Arról, mit e nagy gép kibocsát!

TÜNDÉR NAGYNÉNI

Igézve hallgattam gyémánt szavát,
Ahogy csilingelt a szomszédból át.
Ezüst haját, ha megfújta a szél,
Akár a táncra perdült falevél.
Örök tánc volt az egész élete,
És ami élt, keringőzött vele.
Szemében ott fénylett az égi táj,
Azúrkékben tükröződött a báj.
Szívében nem volt más, csak szeretet,
Tavasza, nyára, ősze, de tél is lehetett.
Távozását ha fölidézgetém,
Még akkor is mosolyt küldött felém.
Minden lépését óvják fellegek!
A jóságát az Isten áldja meg!

ÚJ LILLÁK

Futókaland e földi életünk.
Mi más világból átrándult egyed
Sietve lépünk, hogy jusson idő
Elérni minden jót, amit lehet!

Kalandra fel! – hát induljon a perc
Órákon és több évtizeden át.
Megállni, várni? Bűn nem élni ki
Csakúgy a nappalt, mint az éjszakát!

Veszíthet az, ki lomha terveket
Rakosgat napról-napra szüntelen.
Időbe zárt bolond, aki ezért
Nem ússza meg a vétkét büntelen!

De mégis csendre int a józan ész,
Nem futhat el velünk a nagyvilág!
Új Lilla hív, és újra Anna szól,
És újra lesznek újabb Júliák!

Ne is keresd, a vers majd rád talál,
Csak tárd ki szíved legmélyebb zugát,
Ahol a szép a jóval összefér,
Bennünk lakik, belőlünk ölt ruhát!

Nekünk játszik és velünk is szeret,
Velünk virrasztja át az éjszakát,
Velünk csodálja meg a kék eget,
Nekünk tár ki egy végtelen határt.

ÚJ ÉV KÜSZÖBÉN

Ha fogadalmad magával ragad,
Ne minden áron a könnyűt keresd!
Legyen a jó a példa, azt kövesd!
Maradj magyar, és ne szégyelld magad!

Itt szült anyád, itt tanított a szóra,
Itt ejtett érted féltő könnyeket,
Itt tetted meg első lépésedet,
Itt hulljon föld a lezárt koporsódra!

Lehetsz magyar, román, olasz, vagy német,
Szülőfölded mégis csak egy akad!
Akárhohé élj, nem változik a véred!

De úgy lehetsz igazán boldog ember,
Válasszon el hazádtól bár a tenger,
Ha a szíved örökre hű marad!

ÚJRA MONDOM

Ma sem tudok egyebet mondani,
Csak amit elmondtam már párszor
És ha kell, megismétlem százszor:
Neked most új szerelmet vallani!

Talán csak ritkán lehet hallani,
Belőlem akkor is e pár sor
Zubog feléd, mint nyári zápor.
A mámor akkor is fog tartani,

Ha két szemed veszít a fényből!
Akár eső tombolhat széllel,
Vagy ha a hó érkezik téllel,

Szerelmem isten kegyelméből
És az irántad érzett tisztelet
Tart meg neked hűséggel engemet!

ÚJRA TALPRA!

Mikor jön már új virradat reánk
Te mélyen alvó, drága szép hazánk?
Mindegy! - ma már annyi a veszteség,
S ha küzd a nép, majd újra lesz remény!
Küzdeni fog, ez már sorsunk nekünk,
Még akkor is, ha mind odaveszünk!
De nem veszünk, mert győzni fog hitünk!
Itt áldassék meg a mi kenyerünk!
De adassék is, ki mit érdemel!
Ha nem adják, akkor mi vegyük el!
Mert mi termeltük meg és senki más,
És ne másé legyen az áldomás!
Ki még a karját sem nyújtotta ki
De mégis minden, minden kell neki!
Mi jogon ülhet főbíránk helyén
A megtisztelt, ha nem igaz erény?
Hogy mérlegelje sorsod nemzetünk!
De most rögtön! - vagy tényleg elveszünk.

Dunaújváros, 2009-02-23

UTOLSÓ ÜZENET

Ma az irigyek sírjanak!
A sora mindennek lejár.
Mondja azt, aki sírba rak:
„De szép kort ért meg a betyár!”

ÚTTALAN UTAK

Nem várt remény szakadt nyakamba,
Kerültem volna messze el!
De becsvágyam, mint ősi átok,
Ordította: Maradni kell!

Maradtam. Azóta is állok,
Mint árva számár a hegyen,
Reménykedve, vagy szabotálva:
Én döntsem el, hogyan legyen?

Nem indulok már új utakra.
Eröm, időm is elfogyott.
Fejemben éppúgy, mint szívemben
Valami rútol megkopott.

Időszekéren lejt az élet,
Sápadt Földön tovább döcög,
Csak küllői az összekérből
Mind egytől- egyig kipörög.

Kerekei friss nyomot hagyva,
A rögökön viszik tovább.
Véget nem érő utazáson
Meglelhetik léptünk nyomát.

ÜZENET A BARÁTOKNAK

(B György ön-nekrológja)

A háborúnak végleg vége már.
Vihar hozott, de itt a szél se jár.
Egyszercsak minden ember hazatér
A hosszú útról, mely itt véget ér,
Hol nincsenek lankás szőlősorok,
Pinceszerek és mámoros borok.
Kopott emléket hord az őszi szél
Ott fönt, de itt alant örök a tél.
Barátaim! - csak emlékezzetek!
Lélekben ott maradtam köztetek.
Ti ajkatokról zeng már a dalom,
Idehallik, s én némán hallgatom.
Ne panaszoljátok el senkinek,
Hogy honnan indult el ez a gyerek!
Már jól vagyok, itt megvan mindenem.
Nincs vigalom, de nem ér sérelem.
Ha bárki jön, nem kell rakott szekér,
Koldus, király egyformán egyet ér!
A tisztesség meg odafönt dől el,
Hogy rang szerint itt lenn mit érdemel!
A lelkeik kószálnak nyugtalan
Akiknek mérhetetlen bűne van.
Ha jó emlékkal gondoltok reám,
Itt békére lel örökös tanyám,
Ahogy békés volt fönt is életem.
Hát emlékezzetek, ha kérhetem!

VÁLTOZATLANUL

Ma már nem méltatlankodok
Egy széjjeltépett képen,
Magam sem épp olyan vagyok,
Mint valamikor régen.
Hisz én is sírhatnék talán,
Ha sírni volna kedvem.
Olyan vagyok, mint jó anyám!
Ő sem sírhatna szebben.
Az ő könnyei az enyéem,
Oly édesek, és sósak.
Az ő dalai a zeném:
Elfáradtak, és holtak.
Terheiben is osztozom
A megmaradt hibákkal,
Elhintázok a lombokon
Egy mélyre hajló ággal.
Ha majd az élet leszakít,
Cserébe a világnak
Helyembe állít valakit,
Akire újak várnak.
Talán a végzet rendel
Új térbe? A jövőben
Nem tudok majd mit kezdeni
Sorsommal, sem időmmel!

VÁRATLAN IHLET

Eszembe sem jutott,
Hogy ma verset írjak,
Saját ügyes-bajos
Dolgaimról sírjak.
Minek háborgatni
A múzsák szép álmát,
Darabokra törni
Gondolatim jármát!
Nem csapong a lelkem
Szabad-röptű szárnyon,
Várom, hogy a békém
Végre rám találjon.
Várom, hogy a szellem
Alkut kössön vélem.
Meddig szabad várni,
Ha már nem remélem?

VIDÁM NAPOKRÓL ÁLMODOM

Vidám napokról álmodom a sétáim során,
Előttem táncoló habok kedves falum taván,
Vad erdeje mély rejtekén ezer madár zenél,
Mint ág húrját, ha pengeti a bágyadt esti szél.
A dombok közti buktatók is múltat sejtenek,
Nagy hadba indulás után parányi rejtekek.
Bokrok közül a fűrj-csibék gomolygó népe fut,
Hol harci üvöltéseink nyitnak tágas kaput.
Mikor a Nap izzón hajol az erdő szélire,
A múlt csaták emléke ül a hősök vérire,
Ahol a szörnyű veszteség, a vert sereg felett
Az volt a legnagyobb csapás, hogy sajnós este lett.
De holnap újra indulót fúj majd a kósza szél,
Talán egy másik harcmezőt borít el ifjú vér!
És ez a harc, a küzdelem nem ér véget soha,
Ettől lesz méltó és dicső az ifjúság kora.
Vidám napokra gondolok a harcok színterén,
Mulanóságunk zord nyila fájón hasít belém,
Mert ifjú szívvel hős lehet ma is minden gyerek,
Jaj!, – csak azok ne kelljenek! – a „gyilkos fegyverek!”

VIGYÁZZON A CSÓSZ!

Ne én vigyázzak, vigyázzon a csósz!
Ne járjak tiltott vizeken,
Ne legyek ott is idegen,
Ahol ismernek, tudják, mi a szósz.
Mint azt is, hogy ember vagyok,
Bár félek, nem nekem ragyog
A felkelő Nap első sugara.
Csak az árnyékom az enyém
És hogy ne maradjon remény,
Rajtam csattan az ostor sudara!
Minimálbéren módosít
Pár forintot, míg kihat
Magának méltó, summás összeget,
Följavítva az átlagot.
Így már én is jól járhatok,
De még az államnak is jól jöhet!
Adósávomat növelve,
Önmagával is betelve
Viruljon csak a bársonyos világ!
Hogy majd békésebb napokon
Patyolat-tiszta lapokon
Igazolhassa saját igazát!

VISSZATÉRŐ EMLÉK

Pára hull az ablakomra,
Bebólint a nyárfa lombja,
Siratnak a fellegek.
Emlékszem ifjú koromra,
És a zord igazgatómra,
Hogy náspángolt engemet.

Annak immár hatvan éve,
Még ma is hallom betéve
Figyelmeztető szavát:
Lenyúzom a bőröd élve,
Kutyabőrt húzok helyére,
Aztán böghetsz kisbarát!

Pedig a bűnöm csak az volt,
Hogy Jankó kovács a patkót
Velem izzította fel.
Én rángattam azt a kampót,
Mely a harmonika zacskót
Összehúzza, úgy szelel.

Talán fél órát, ha késtem?
Akkor se kellett vón mégsem
Oly csúfosan bántani,
Hogy az egész osztály nézze,
Mint sikerül szabad kézzel
A bőröm lehántani!

VIZIUTAK

Kamionokkal megpakolt uszály
Cammog a Duna pántlikás vizén.
Iparkodhatna, mert a gyors apály
Ott ódöng folyton az orra hegyén.

Fölfele halad, vagy talán leállt?
Innen a partról nem is láthatod,
Csupán a fodrát, amint a lapát
Örvényezi a szennyezett habot.

Telik a perc, telik a türelem.
Mi gondom véle? - halad, vagy leáll.
Nem nézem már és nem is fülelem,
Ez a hajó még nem nekem dudál!

ZÁRÓRA

A bolt bezár, a készlet elfogyott.
Már semmi nincs, mit felajánljak.
Ha szívem úgyse kellett senkinek
Lelkemre ne szabjanak árat!

Szavaim súlya mérhető talán,
De lelkemért, azért kezeskedem!
Nem alkuszom, legyen akár sivár,
Garanciának ott az életem!

TARTALOMJEGYZÉK

A bárányok halhatnak	7	Egy kis leoninus	37
A beteges ivó	7	Egy új korszak	38
A dalnok	8	Első szerepem	39
A gonosz	8	Emelt fővel	40
A rend lelke	9	Féltés vagy intelem	40
A sikátor fia	10	Emlékeink igája	41
A tánc	11	Felfedező utak	41
A tél	11	Fényűzők	42
A természet fintora	12	Gazdátlan öröm	43
Akár levél	12	Gondok	44
Ábránd és képzelet	13	Gondolatok közt	44
Akarat	14	Ha feloldanak	45
Álomvilág	15	Hálaadás	46
Anakreóni dal	16	Hányaveti	47
Anyám mesélte	17	Hazafelé	48
Apáink	18	Hazámban	49
Apró hópihék	19	Hazavárnak	50
Aranyfóhász	20	Hiába mennék	51
Árnyak	21	Hogy múlnak a napok	51
Ballagunk	21	Holt lelkek	52
Azért is	22	Honfoglalás	52
Azért alkoss	23	Horáciushoz	54
Bátrak hajója	24	Igaz szonett	54
Boros napok	25	Imádott kezek	55
Búcsúzó tél	26	Imám	56
Buzgalom	26	Javallat	56
Cuharéban	28	Jól nézek ki	57
Csak igazán	29	Jól vigyázz reánk	58
Csend vesz körül	30	Karácsonyi kérelem	58
Csendből bánat	31	Jövönk tükrében	59
Csillagbúcsúztató	32	Kell a könny	60
Diagnózis	33	Kell az a béke	60
Dimenziók	34	Kertem új virágai	61
Dolgos kezek	34	Kicsi ház a nagy	62
Égbetörő fák	35	Kinek az alföld	63
Égi pásztor	36	Kívánságom	64
Egy boldog nap	36	Kötődés	64
Egy éve még	37	Korok költői	65

Legyen titok	66	Ötlet nélkül	93
Lombhullató	66	Pohárköszöntő	94
Lelketlen lélek	67	Poros út	95
Lezárt sorok	67	Privát harcom	96
Ma az a baj	68	Sorskiáltó	96
Ma újra jó	68	Sorsok	97
Magam harca	69	Sorsüldözött	98
Magam ura	70	Súlyos vád	98
Magunktól védve	71	Szabadon	99
Magyar hamvak	72	Szavak! Újabb szavak!	99
Messzi fények	72	Szapphóhoz	100
Magyar sziken	73	Szép napok	101
Még van	74	Szférák zenéje	102
Mi bűnösök	74	Szigligeti varázs	103
Megmaradás törvénye	75	Tallózás	104
Mi lenne	76	Távolból	105
Modern istenek	76	Te sem tudtad	106
Mondom a versem	77	Te vagy az úr	107
Móttó az ifjúsághoz	78	Téli kaszások	108
Múlt erénye	79	Tolvaj idők	109
Múltam könnyei	80	Tovább álmodom	110
Nagyapám	81	Több fényt	111
Nappalok és éjszakák	82	Tudtad-e?	112
Négysorosak	82	Tündér nagynéni	112
Nem semmi	84	Új lillák	113
Neved napjára	84	Újév küszöbén	114
Néma szerelem	85	Újra mondom	114
Névnapodra	85	Újra talpra	115
Nyári alkony	86	Utolsó üzenet	116
Nyomorultak	86	Úttalan utak	116
Nyugodt állapot	87	Üzenet a barátoknak	117
Ókori dal	87	Változatlanul	118
Óva intelek	88	Váratlan ihlet	119
Örök ifjan	88	Vidám napokról álmodom	120
Önző gondolat	89	Vigyázzon a csősz	121
Őrzik a falak	90	Visszatérő emlék	122
Ősfehérvári nyár	90	Víziutak	123
Őszi erdő	91	Záróra	123
Őszi esők	92		

ÉGBETÖRŐ FÁK

*Akácok, égbetörtetők,
Ott álltatok házunk előtt
Vigyáztatok ránk éjjel, nappal,
Dacoltatok a viharokkal.
Nap tűzétől is óvtatok.
Húséges társak voltatok!*

*Ha szellő járt a lombotok között,
A nagyvilág szívembe költözött.
A múlttól úgy meséltetek nekem,
Már ott álltam a dicső végeken,
A zord hegyek kietlen tájain
Ti voltatok az útitársaim!
Az életet tanultam tőletek,
Fák voltatok, és emberségesek!*

*Most itt heverték ölberakva
Míg én a múltamat siratva
Emlékeimben véletek
Meggyászolom az életet!
Ezernyi csalfu érveit,
Elfásult emberségeit.*

Forrás: CseZo